

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIF VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - JUNI/JULI/AUGUSTUS 2011

BELGIË - BELGIQUE	
PB	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking.
Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag
voor u klaar met verdere uitleg.

Het Pivotteam

Verdeler van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING - ERIMA -
JAKO - CAWILA - SELECT -
CON SPORT - MIZUNO - DIP'N GRIP -
PIXOFF - SOAPON - SPALDING

de.pivot@telenet.be

DE PIVOT

HANDBALSHOP.BE

Honnestraat 23
3700 Tongeren

0473/295 541

Colofon

4e Jaargang nr.19
JUNI 2011
vhv@handbal.be

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Gerrit Vertommen
Thomas Peeters
Linde Panis
Tim Houbrechts

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Cois Van Aelst
Cederic Janssens

Coverfoto

BHB Jeugdfinale:
Nele Lemmens scoort
voor DHC Waasmunster
tegen Eynatten in de
meisjes kadettenfinale.

Editoriaal

Exit Topsportschool

Net als vorig jaar was de play-off finale bij de heren weer een thriller, en opnieuw waren er twee verlengingen nodig om de finalisten te scheiden. In tegenstelling tot vorig seizoen was het deze keer niet Tongeren dat aan het langste eind trok. Initia Hasselt haalde de eerste titel van de eeuw binnen, en dat werd uitbundig gevierd in de Alverberg. De Ebuoren kunnen wel een vijfde Beker van België bij zetten in de trofeeënkast. Ook bij de dames verdeelden de protagonisten, DHW en Initia, netjes de prijzen.

Minder goed gaat het inmiddels met de Topsportschool. De taskforce topsport besliste aan te bevelen dat de topsportschool op een termijn van twee jaar dient uit te doven. Tegen de analyse die aan de beslissing ten grondslag ligt valt weinig in te brengen. Resultaten werden op selectieniveau de laatste jaren niet behaald en in vergelijking met de toplanden in Europa hebben ook de clubs nog een heel lange weg af te leggen. Dat ook de VHV niet vrijuit gaat is waar. De VHV slaagde er niet in de budgetten aan te vullen om internationaal mee te kunnen op het beoogde niveau. De VHV slaagde er ook niet in de handbalwereld voldoende te mobiliseren voor projecten als de transitfase, de nationale seniorenploeg en de invoering van de noodzakelijke dagtrainingen op topclubniveau.

Dat het evenwel de Topsportschool is die het gelag betaalt is zuur voor de VHV. De foute conclusie na een juiste analyse, klinkt het bij de VHV. Naast de menselijke drama's voor het personeel en de omkadering, de ontgoocheling voor de leerlingen en hun ouders, die investeerden in de opleiding, zijn er ook de sportieve consequenties.

De topsportschool heeft de laatste jaren een aanzienlijke bijdrage geleverd aan de kwaliteitsverbetering in ons handbal. Getuige daarvan de 10 spelers op het veld in de play-off finale bij de heren met een verleden aan de topsportschool. Zelfs al waren de collectieve resultaten op selectieniveau onvoldoende, de topsportschool heeft enkele individuele talenten mee hun weg helpen vinden in het Europese handbal, zoals Nicky Houba, Bram Dewit, Gert-Jan Mathijs of Xenia Smits. De studie van de VUB over het functioneren van de topsportscholen was overigens ook positief voor de topsportschool handbal.

Het zal nu aan de VHV zijn om te proberen een volwaardig alternatief uit te werken, waarvoor de taskforce, net als voorheen, haar medewerking wil verlenen.

De Redactie

Barca wint 7de CL-trofee in Spaanse finale

In een uitverkochte Lanxess Arena (20 000 toeschouwers) is FC Barcelona voor de zevende keer CL-winnaar geworden. De Catalanen klopten in een Spaanse finale Ciudad Real met 27-24 na een zeg maar vrij dominante prestatie. Zoals Lionel Messi daags voordien in Londen Barca aan de CL voetbal hielp, zo werd Danijel Saric de absolute held in Keulen. De Bosnische doelman van Barcelona stopte 26 shots in 60 minuten en werd terecht tot "man van de match" verkozen. Barca mag zich nu met trots de beste voetbal- én handbalploeg van de wereld noemen.

De VELUX EHF Final 4 -zoals dit event voluit wordt genoemd- in Keulen is puur genieten. De Lanxess Arena, de wijde omgeving én de catacomben, alles ademt handbal. 'Maar ondanks de sponsorbelangen, ondanks het showaspect van dit event en ondanks de officiële activiteiten van de EHF, zoals het EHF-congres en de Professional Handball Board, staan de vier wedstrijden in het middelpunt van de organisatie,' benadrukt Final 4-manager David Slezak. En op de afsluitende persconferentie net voor de eerste halve finale komt EHF-voorzitter Tor Lian nogmaals vertellen -alsof we dat nog niet wisten- dat dit het absolute hoogtepunt is van het handbaljaar. 'De EHF is zeer trots en opgetogen dat handbal in Europa naar een zeer hoog niveau is geëvolueerd,' aldus de Noor, 'Het product Champions League is ons uithangbord geworden. De EHF-marketing is erg tevreden met die ontwikkeling. De invoering van de Final 4 als kwaliteitsproduct is een succes geworden. Het was een logische stap voorwaarts die we ons zeker niet beklaagd hebben...'

Eviva España

'Wij hebben niks te verliezen. Barcelona is de absolute favoriet, zeker na hun sterke prestatie tegen Kiel in de kwartfinale. Wij zijn al tevreden met de rol van outsider,' aldus Gudmundur Gudmundsson, T1 van de Rhein-Neckar Löwen. De IJslander nam het team uit Mannheim al vrij vlug na de competitietart over en zette het opnieuw op de rails. Tot in de Final 4 CL. Maar daarin stuitten die Löwen eerst op Barcelona, en dan weet je zélf als ervaren coach waar je aan toe bent. Dankzij doelman Szmál konden de Löwen de eerste helft gelijke tred houden (12-12) en na de rust

zelfs even de leiding nemen. Maar toen hun Poolse keeper geblesseerd naar de bank moest vielen de duizenden meegerisde *Schlachbummler* stil. Barca nam de match in handen en gaf de leiding nooit meer af.

'Op uitzondering van de eerste zeven minuten hebben we een sterke wedstrijd gespeeld, ik kan mijn spelers zeker niets verwijten,' gaf Gudmundsson achteraf toe, 'Szmál kon niet verder door een liesblessure en eer we van die tegenslag bekomen waren was Barcelona al uitgelopen. We hebben verloren van een sterke ploeg...'

'We dromen van een Spaanse finale,' lachte Talant Dushebajew, T1 van Ciudad Real, net voor de confrontatie met de Duitse Meister in de tweede halve finale. 'Hamburg speelt weliswaar een thuismatch, maar we hebben HSV de laatste drie jaren altijd geklopt in belangrijke wedstrijden. Dat motiveert ons. Bovendien hebben we de beste verdediging van de CL en een buitengewoon sterk collectief. De kameradschap in het team is van bijzondere aard...' Gretig gebruik makend van de vocale steun van het Duitse Publikum nam HSV Hamburg de beste start. Maar eens de Spaanse defensie op volle toeren draaide, met een beresterke Arpad Sterbik in doel, namen de Spanjaarden de leiding over. Sterbik verdween van het toneel met een knieblessure, zijn doublure (?) Hombrados verving hem met verve. Na drie kwartier kwam de Duitse Meister nog terug tot 22-20 en geloofde het thuispubliek al in een sensationele remonte, maar in het laatste kwart bleek Ciudad Real dodelijk efficiënt. Tot wanhoop van de Duitse coach Martin Schwalb, die zelfs bij 26-21 en met nog 3 minuten op de klok zijn doelman opofferde. Tevergeefs...

'Dit is een moment van glorie. De finale van de Champions League bereiken, daarvoor ben ik handballer geworden. We hebben onze droomfinale beet...' lachte topscorer Kiril Lazarov.

Juanin Garcia oog in oog met de doelman van Ciudad Real, José Hombrados

Een Macedoniër met potentieel, remember Belgen?

Sfeerbeeld Bundesliga

Martin Schwalb reageerde ontgoocheld, maar eerlijk op de pijnlijke uitschakeling voor *das Endspiel*. 'We wisten dat we aan Ciudad Real een taaie klant zouden hebben. Jammer dat we onze sterke start niet konden volhouden. Toen Johannes Bitter bij 22-20 die strafworp stopte geloofde ik nog echt in een ommekeer, maar Entrerrios en Luc Abalo bleken in de slotfase nauwelijks te stoppen. Ik moest dus risico's nemen. Ach, het zal niet makkelijk zijn om de ploeg te motiveren voor de derde plaats,' zuchtte de Duitse ex-international.

De strijd om het brons werd nochtans een leuke wedstrijd. De Rhein-Neckar Löwen en HSV Hamburg maakten er een fraai sfeerbeeld van hoe het er in de *Bundesliga* wekelijks aan toe gaat. Tophandbal van hoog niveau, snel en gevarieerd, spektakelrijk en met beide keepers in een glansrol. HSV constant aan de leiding, maar omstreeks de 50ste min. maakten die *Löwen* alsnog gelijk. Met Duitsers ben je immers nooit klaar. De Duitse Meister trok in de laatste minuten van een begeistertende kleine finale echter het laken naar zich toe. 'Ondanks verlies ben ik trots op mijn ploeg. Het is niet evident om na de teleurstelling van die ge-

miste finale nog zo'n topprestatie te leveren,' besloot Löwen-trainer Gudmundsson.

Sfeerbeel Liga Asobal

In de *Liga Asobal* (Spaanse ereklasse) veroverde FC Barcelona enkele weken geleden zijn 18de landstitel. De rest van het palmares moet je maar opzoeken. Het zou te veel van deze beperkte ruimte in beslag nemen. *Barca* is gewoon een van de meest gelauwerde Europese clubs, een handbalmonument als geen ander. En daar is T1 Xavi Pascual trots op. 'Barca betekent alles voor mij,' antwoordt de volbloed Catalaan desgevraagd, 'In deze vereniging heb ik gespeeld, nu ben ik er trainer van, dit is mijn thuis. En dat geldt voor alle spelers. Het enige waaraan zij denken is het collectief. Ze hebben begrepen dat handbal een ploegsport is. Dankzij die mentaliteit hebben we de Final 4 bereikt.'

Ploegkapitein Laszlo Nagy bevestigt de filosofie van zijn coach. 'Dankzij dat collectieve zelfvertrouwen hebben we een sensationeel seizoen achter de rug. We hebben de hegemonie van Ciudad Real doorbroken in de Liga Asobal met een onwaarschijnlijke succesreeks: 29 overwinningen, slechts één nederlaag. Bij Ciudad Real, inderdaad, maar dat is nu net een reden om in deze finale revanche te nemen. We hebben mekaar als team gevonden, we weten

Danijel Saric was de uitblikker van de finale

6

dat we hier in Keulen de kers op de taart kunnen zetten. We hebben nog maar één doel voor ogen: de Champions League winnen...'

De Catalanen hielden woord in een finale die de 20 000 enthousiaste toeschouwers een beeld gaf hoe het er in de Spaanse competitie doorgaans aan toe gaat. Ruim 20 minuten gaven beide topteams elkaar geen duimbreed toe. Daarna sloeg *Barca* een kloof onder impuls van Nöddesbo (8) en doelman Saric, die twee strafworpen en een break stopte en als uitsmijter van die eerste helft ook nog zelf scoorde. Na de rust (14-10) ging *Barca* op die elan verder, liepen de Catalanen 20-13 uit en leek na driekwart wedstrijd de CL-winnaar al gekend. Ondanks sublieme redden van Danijel Saric kwam Ciudad Real nog terug tot 23-19, maar Barcelona bleek de laatste 10 minuten dodelijk efficiënt vanop de hoeken. T1 Xavi Pascual bedacht onder een oorverdovende ovatie zijn Bosnische keeper Saric met een applausvervangende vooraleer het Catalaanse feestje kon beginnen.

Achteraf bedankte Ciudad Real-coach Talant

Duschebajew zijn spelers voor hun inzet. 'Ik ben trots op mijn team. We hebben een sterke prestatie geleverd tegen het beste team van de wereld. Maar als je op een doelman als Saric botst die in een erg begenadigde dag verkeert, ben je zelfs als topploeg machteloos,' besloot hij.

Xavi Pascual bevestigde enkel de woorden van zijn collega trainer. 'Dit was een finale op het allerhoogste niveau. Volledig akkoord met Talant, Saric heeft inderdaad het verschil gemaakt. En nu gaan we genieten...'

En Danijel Saric? De Bosniër zat er wat verlegen bij maar niet te beroerd om iedereen te bedanken voor zoveel waardering. 'Dank aan de beide trainers voor die woorden van lof, maar vergeet niet dat het de ploeg is die de CL gewonnen heeft. Iedereen heeft een fantastische match gespeeld en ik ben mijn ploegmaats daar zeer dankbaar voor. Als je deze finale als maatstaf neem zal het in de Liga Asobal volgend seizoen een keiharde competitie worden...'

Toekomst

Of de *Velux* EHF Final 4 volgend jaar opnieuw in de Keulse *Lanxess Arena* wordt georganiseerd? Als je deze bijdrage leest is daarover wellicht al meer bekend. EHF-preses Tor Lian wist in Keulen immers te vertellen dat eerlang door de Executieve van de EHF wordt beslist waar de apotheose van de 'koningsklasse' plaatsvindt. 'We zijn erg tevreden dat Keulen de eerste twee edities van de Final 4 heeft georganiseerd,' aldus de EHF-president, 'maar we staan open voor suggesties en veranderingen. Zo heb ik een mooi voorstel ontvangen van de Deense tv-zender TV2. Die wil de Final 4 organiseren in Kopenhagen Park, een voetbalstadion waarin al handbal werd gespeeld voor 35 000 toeschouwers. Ook dat kan een ideale locatie zijn voor dergelijke finale. Er zijn ook al voorstellen uit Spanje gekomen. Maar we willen eerst de editie 2011 evalueren vooraleer een beslissing te nemen. Daarna zullen we de Final Four 2012 aan heel Europa aanbieden...'

De CL zal in de toekomst ook minder wedstrijden tellen (afgelopen editie 166 matches van kwalificatie tot finale!). Er zou worden gespeeld in een tornooiformule met Final Four modus, zodat de groepskwalificatie van 6 naar 4 matches wordt afgebouwd. Het totaal aantal wedstrijden wordt zo gereduceerd tot 158.

Cois Van Aelst

A red banner with a slight 3D effect, containing white text. It is surrounded by lottery balls: one red and white ball with the number 2 on the left, and one blue and white ball with the number 13 on the top right.

JE WINT
750.000€

A green banner with a slight 3D effect, containing white text. It is surrounded by lottery balls: a yellow and white ball with the number 7 on the bottom left, a small green and white ball with the number 19 in the bottom center, and a red and white ball with the number 24 on the bottom right.

WIE VAL
JE 'T EERST IN
DE ARMEN?

Lotto

GEEF JE DROMEN MEER KANSSEN

Belgen in het buitenland

Xenia Smits voor de "Mannschaft"?

Pech voor Nicky Houba, die met Arvor/Brest op de tweede plaats eindigde in de Franse hoogste klasse, na Metz, dat twee punten meer behaalde. Ook de titel van beste keepster van de competitie zag Houba onder haar neus voorbijgaan naar Amandine Leynaud van Metz. Le Havre won de Coupe de La Ligue, en Toulon de Franse Beker. Volgend jaar beter, zullen we maar hopen?

Bram Dewit stelde met Semur het behoud veilig in de Franse tweede afdeling, Pro D2. Ook Nanterre, met Boro Golic als trainer, verzekerde het behoud.

Duinkerken heeft de eerste grote prijs uit de clubgeschiedenis veroverd. Yerime Sylla en co slepen de Franse Beker mee uit Bercy, dat met 12.500 toeschouwers uitverkocht was.

Kind van de re-kening werd Cham-béry, maar niet zonder slag of stoot: bij 25-25 moesten strafworpen de beslissing brengen. Het was international Sebastien Bosquet die de beslissende tegen de netten joeg: 28-27 voor USDK. **Gert-Jan Mathijs** viel net naast de kern, en kijkt uit naar een andere ploeg voor volgend seizoen.

Sémur-en-Auxois, de Franse club van **Bram Dewit** werd achtste in de Franse Pro D2. 'Men was tevreden, want dit was de eerste keer dat de club op dit niveau speelde. Ook over mij was de club tevreden, ik heb nu nog een jaar contract. Zelf vind ik dat mijn tweede seizoen shelft minder was, zeker in aanval. Volgend jaar wil ik er weer rug staan, de club kijkt ook uit naar versterking. In het tussen-seizoen ga ik trouwen, even op huwelijksreis en dan vlieg ik

er weer in.'

Sebastien Ehnevid heeft een toptransfer binnen. Hij verkast uit Zweden naar het Noorse Drammen, dat derde werd in de Noorse "Postenligaen".

Jens Lievens eindigde met Haezebrouck op de tweede plaats in de Franse N1, en heeft aldus geen rechtstreekse toegang tot Pro D2. Indien er een bijkomende plaats beschikbaar zou zijn gaat die eerst naar een daler uit die reeks. Lievens gaat daarom andere oorden opzoeken, maar bij het ter perse gaan was er nog niets definitief.

Ania Jaszczuk behaalde met SC Greven 09 een 6de plaats in tweede Bundesliga en zou volgend seizoen het gezelschap krijgen van **Elke Thomas-sen**, die dit seizoen uitkwam voor Initia Hasselt.

Xenia Smits kende het seizoen van de doorbraak, bij de Duitse topclub Blomberg Lippe. Zo speelde ze op haar 17de overigens in de kwartfinale van de Europacup tegen Lugi Lund, dat eerder Sint-Truiden uitschakelde. Blomberg Lippe won de heenwedstrijd met 29-24, maar verloor vervolgens in Lund met 32-25. Smits scoorde 5 keer in de Europese campagne. De ploeg eindigde op de achtste plaats in de eerste Bundesliga. Lieve Gross, de mama van Xenia, is tevreden: 'Xenia heeft een zwaar seizoen gehad, maar haar toekomstperspectief is intussen duidelijk. Volgend jaar maakt enkel nog deel uit van de A-kern. Dit jaar was de bedoeling ze bij de A-jeugd zou spelen bij de ploeg in derde afdeling, maar ze zou reeds trainen de ploeg uit eerste Bundes-

liga. Door een groot aantal blessures in de Bundesligaploeg werd ze al heel regelmatig opgevestigd. Meestal wist ze pas op vrijdag waar ze in het weekend moest spelen. Het seizoen is ook wel lang. Nu speelt ze nog de laatste voorronde voor de Duitse jeugdkampioenschappen, en mits een overwinning plaatsen ze zich voor de Final4. Vakantie zit er voor Xenia echter niet direct in, want het Duitse schooljaar eindigt pas 27 juli...en dan is de voorbereiding op het nieuwe seizoen al drie weken bezig. Haar club heeft haar geen toestemming gegeven om mee te gaan met de VHV-meisjesjeugd naar het toernooi in Izola, en dat vond ze wel jammer. Maar haar toekomst ligt waarschijnlijk niet meer in België: de Duitse bond wil graag dat ze voor de "Mannschaft" zal uitkomen...

Carmen Lips tenslotte komt dit seizoen terug naar België en ruilt het Franse Nîmes voor Rhino.

David Van Dorpe

De VHV U15 ploeg in Nordhorn

Op de foto: helemaal boven de staf: Dominiek Peeters, Hub Maes, Thomas Peeters. Boven vlnr Yme Bertels, Sibren Bertels, Stef Gijbels, Giel Slegers, Gilles Kerremans, Quinten Colman, Kevin Krasuski, Ezra Linten, Joren Lamers, Igor Beckers, Beneden vlnr: Cedric Hendriks, Gert-Jan Bongaerts, Wouter Schroven, Mirco Maes, Manu Bloemen, Ilyas D'hanis, Tom Lemmens

Jeugdselecties doen het goed in Nordhorn

Op 23 April vertrokken de nationale selecties van de U 15, U 17 en U 19 jongens richting Nordhorn om deel te nemen aan de NVB-jugendcup 2011. Op dit toernooi zouden de jongens het opnemen tegen de jeugd ploegen van Duitse toppers zoals THW Kiel en SG Flensburg-Handewitt. Het was een uitgelezen kans aan onze jongens en trainers om hun kunnen te vergelijken met deze monumenten binnen het handbal

Na een rit van bijna drie uur kwamen we aan in een zonovergoten Nordhorn. De ploegen verkende de omgeving en het sportcomplex terwijl Dries de regelingen trof voor de slaapplaatsen, het eten en de deelnemerskaarten. Nadat de jongens de drie hallen van het sportcomplex ontdekt hadden, gingen we gezamenlijk naar de refter en maakte we kennis met de Duitse sportvoeding. Eenmaal de nodige 'hot-dogs' achter de kiezen waren konden we vertrekken naar onze slaapvertrekken waar we vroeg onder de lakens kropen zodat we de dag erna fris stonden voor de wedstrijden.

De jongens van de U15 en U19 mochten als eerste van start gaan op het toernooi. De jonge garde van de U15 was blijkbaar onder de indruk van het hele gebeuren met als gevolg dat ze hun start helemaal miste, de achterstand die ze in de eerste tien minuten opliepen leek onoverbrugbaar. Toch wisten onze jongens zich terug in de wedstrijd te knokken en kwamen terug op gelijke hoogte met Dormagen. Helaas voor onze jongens kon Dormagen toch een keer meer het doel vinden, zo werd de wedstrijd besloten op een 21-20 stand in het voordeel van de Duitsers. De jongens van de U 19 bleken al meer ervaring te hebben met dit soort toernooien en konden hun wedstrijd vlot winnen van het Oostenrijkse Bregenz met 29-24.

In de namiddag was het dan eindelijk de beurt aan de U17 met al meteen een grote naam voor de boeg: THW Kiel. De jongens van Martijn Stassen en Conny Schepers namen meteen de bovenhand over Kiel, ze liepen maar liefst zes doelpunten uit in de eerste tien minuten. Hierna kwamen de Duitsers wat terug, maar onze jongens kwamen niet meer in de problemen. Ze wonnen hun wedstrijd met 19-23.

Hierna volgde de wedstrijden elkaar kort op. Iedere ploeg moest nog minstens één keer presteren die dag. De jongens van de U 19 mochten zelfs nog twee keer aan de bak komen. Gelukkig voor hen had Dries wat recuperatie drankjes vol leucine voorzien zodat ze hun laatste twee wedstrijden er nog vol tegenaan konden gaan. Ze wonnen hun voorlaatste wedstrijd nog overtuigend van de thuisploeg met 29-33. In de laatste wedstrijd moesten ze nipt de duimen leggen voor THW Kiel. Deze wedstrijd (met een dubieuze eindfase...) werd verloren met 24-25 cijfers.

Ook de andere ploegen wisten hun laatste wedstrijd van de dag niet te winnen. De U15 kon bij aanvang van hun wedstrijd tegen SG Flensburg-Handewitt nog gelijke tred houden. Maar na vijftien minuten brak de veer bij hen en wist Flensburg de voorsprong stelselmatig uit te bouwen. Flensburg kon uiteindelijk winnen met 22-28. De U17, die na hun eerste match teerde op een gevoel van euforie, werden gedurende de tweede match terug met beide voeten op de grond gebracht. Tot twee minuten voor tijd leek het erop dat onze jongens deze match positief zouden afsluiten. De Belgen stonden op dit moment twee doelpunten voor en waren bijzonder sterk aan het verdedigen. Hierop besloot de coach van het Deense Silkeborg over te gaan tot een mandekking. Onze jongens reageerde heel zenuwachtig en ondoor-

dacht op deze verdedigingsovergang en leden meermaals balverlies. Gelukkig voor hen was de coach van Silkeborg net te laat met deze oplossing naar voor gekomen en konden onze jongens nog een gelijk spel uit de brand slepen.

Na het avondeten merkten de trainers op dat niet alle spelers even goed overweg konden met de verliezen van de dag. Er werd dus besloten om 's avonds per groep een gesprek te houden en zo met een positieve noot te eindigen.

De volgende dag bleek dat het gesprek vooral nuttig was voor de jongens van de U15. Zij mochten voor de tweede dag op rij al om half negen aan de slag, dit maal tegen Bregenz. Deze wedstrijd werd vlot gewonnen met 29-21. Ook de U17 kon zijn dag positief starten met een overtuigende wedstrijd tegen Duinkerken die gewonnen werd met 27-17.

Na de middag stond een belangrijke en zware wedstrijd op het programma voor de U17. Uit scouting was besloten dat Flensburg de te kloppen ploeg was van hun poule. Bij winst waren ze zeker van een plaats in de halve finale, bij verlies hing alles af van het doelpuntensaldo. Voor de aanvang van de wedstrijd hadden de Belgen hetzelfde doelpuntensaldo als Silkeborg. Beide ploegen moesten het op dit moment nog opnemen tegen Flensburg. De Belgen deden er alles aan om de wedstrijd te winnen. Maar het was al snel duidelijk dat Flensburg op dit moment in het toernooi nog een maatje te groot was voor de Belgische ploeg. Het verlies werd beperkt tot 21-16.

Later op de dag stond heel de Belgische delegatie met gespannen ogen te kijken naar de laatste wedstrijd van de voorronde: Silkeborg - SG Flensburg-Handewitt. Tijdens de wedstrijd werden allerlei scenario's afgespeeld en uitgeschreven door trainers Martijn en Conny, indien het doelpuntensaldo gelijk bleef zou er volgens de toernooiregels een penalty shoot-out plaatsvinden. Gelukkig voor ons wist Flensburg de match met negen doelpunten verschil te winnen.

Onmiddellijk hierna mochten deze jongens terug in actie schieten voor de halve finale tegen Dormagen. Deze wedstrijd was bikkelen tot het einde. Geen van beide ploegen wou de wedstrijd uit handen geven en zomaar een

finaleplaats cadeau geven. In de laatste seconden kon Dormagen zich helaas van de finaleplaats verzekeren.

In de tussentijd hadden de andere ploegen ook niet stilgezeten. Elk speelde ze nog een wedstrijd. Ook deze wedstrijden werden niet gewonnen, nochtans wisten de Belgen in beide wedstrijden bij momenten de tegenstander te overklassen. De U19 verloor van GC Amicitia Zürich met 24-22, de U15 verloor van Nederland met 25-17.

Op de laatste dag van het toernooi speelde de jongens van de U15 voor de zevende plaats, de U19 voor de vijfde plaats en de U17 tenslotte voor de derde plaats. De eerste twee wisten hun wedstrijd beide te winnen tegen respectievelijk Duinkerken en Flensburg. De jongens van de U17 moesten uiteindelijk in een spannende wedstrijd nipt de duimen leggen voor Nederland dat met Luc Steins waarschijnlijk de beste speler van het toernooi in zijn rangen had. Ze verloren de match met 21-20.

Achteraf bekeken was dit voor de jongens een mooie ervaring en kan men besluiten dat er nog mooie zaken in het verschiep liggen. Toch moet er in die zin genuanceerd worden dat er ook nog veel werk aan de winkel is bij onze jeugdselecties. Je ziet bijvoorbeeld duidelijk dat er nog te weinig coördinatie is op gebied van structurele keuzes doorheen de verschillende selecties over de doorstroom naar een bepaalde verdedigingsvorm. Bij de U15 een 5-1, om dan naar een 6-0 te gaan bij de U17 en dan terug naar een agressieve 3-2-1 bij de U19. Op dit gebied moet er duidelijk nog gewerkt worden aan een structuur die mooi in elkaar overgaat.

Enkele Belgen werden overigens ook gekozen in het "all-star team" van het toernooi: Matthias Van Criekeinghe als linkerhoek bij de U17, en de linkshandigen Ruben Matthijs en Simon Linze bij de U19. De eindwinst bij de U15 was voor Amicitia Zurich, bij de U17 voor Flensburg en bij de U19 voor de nationale ploeg van Nederland.

Thomas Peeters

IHF-congres in Marrakesh

IHF-voorzitter Hassan Moustafa blijft een gecontesteerde figuur. De Egyptenaar geldt als een gehaaid onderhandelaar en een goed strateeg. Anderzijds wordt hem, voornamelijk in Europa, een groot 'democratisch deficit' aangewreven, administratieve chaos en een gebrek aan financiële transparantie. Hij speelt dan ook al een eindje met het plan zichzelf heel wat meer macht toe te kennen binnen de IHF. De voorbije jaren werkte hij aan een grondige statutenwijziging voor de IHF, waarbij de functie van de voorzitter heel wat meer gewicht zou krijgen.

12 Het vorige congres, voorzien in Rome in 2010, ging op in de rook van de IJslandse vulkaan met de onuitspreekbare naam. Daarom werd een nieuw congres gepland in Marrakesh. Daar hoopte Moustafa een tweederde meerheid te kunnen vinden om zijn nieuwe despotische status te bekrachtigen. De bomaanslagen een week voor het congres deden een aantal belangrijke landen (waaronder Duitsland) besluiten thuis te blijven, maar de bijeenkomst ging wel door. Moustafa kon de laatste jaren het aantal leden van de IHF gevoelig optrekken, voornamelijk met landen waar handbal amper of niet gespeeld wordt. Die landen worden dan op congressen vertegenwoordigd door leden van het Olympisch Comité, of zelfs ambassadepersoneel, dat door de band genomen niet zo kritisch is voor de instantie die hen lid heeft gemaakt van de IHF: diens brood men eet, diens woord men spreekt. Zodoende slaagde Moustafa erin de invloed van Europa drastisch te beperken. Daarbij komt nog dat de Europeanen intern ook niet altijd op één lijn zitten, en de facto weinig of geen zeggenschap meer hebben binnen de IHF. En dat ondanks het feit dat ze instaan voor 90% van de handbalkwaliteit en de financiële middelen die de

IHF genereert.

Het was dan ook een koude douche voor Hassan Moustafa dat een groot aantal van de door hem voorgestelde statutenwijzigingen geen tweederde meerderheid haalden in Marokko. Daarbij kwam dan ook nog de bizarre vaststelling dat er op een stemming waar die wel gehaald werd, meer stemmen (109) waren uitgebracht dan het maximaal aantal stemgerechtigde aanwezigen (107)! Na protest werd de stemming overgedaan... en bleek er geen tweederde meerderheid meer te zijn. Het was dan ook met gemengde gevoelens dat het IHF-congres afgesloten werd. Moustafa haalde ook enkele belangrijke slagen thuis. Zo zal hij vanaf nu een voltijdse voorzitter zijn met een royaal salaris, en werd de positie van Secretaris-Generaal van de IHF (voor Moustafa een potentieel vervelende pottenkijker) afgeschaft. Al bij al werden dus een heel aantal onfrisse clichés over de IHF bevestigd, wat spijtig is, want de IHF is een belangrijke organisatie met een eigen vermogen van 25 miljoen euro en een omzet van 20 miljoen Zwitserse frank per jaar (16 miljoen euro).

Europabekers

Over de Final 4 van de Champions League kon U elders al heel wat info vinden. Maar er zijn uiteraard nog een pak andere Europabekers. Zo won Gummersbach de Beker der Bekerwinnaars, door in de finale het Franse Tremblay te kloppen. In Frankrijk werd het 28-30, in de Lanxess Arena in Keulen werd de terugwedstrijd 26-26. Gummersbach kroop door het oog van de naald, want het stond een kwartier voor tijd nog 15-23 (!) achter. Gummersbach zat financieel overigens in slechte papieren, met een put van 2 miljoen euro, maar een lokale mecenas tastte op de laatste dag voor de licentie-deadline nog even diep in de geldbuidel.

Frish Auf Göppingen won zijn eerste Europabeker in bijna 50 jaar door Grosswaldstadt te verslaan in de finale van de EHF-cup. Na de heenwedstrijd (23-21) wonnen ze ook de terugwedstrijd (26-30).

De Challenge Cup verhuist naar Slovenië, waar Cimos Koper, na het gelijkspel in de heenwedstrijd tegen het Portugese Benfica (27-27) de klus klaarde in te return (31-27). Koper had overigens in de halve finale afgerekend met het Roemeense Bacau, dat eerder Initia Hasselt uit de Challenge Cup knikkerde.

Voor het seizoen 2012-2013 kondigde de EHF overigens een hervorming van de Europabekers aan: De EHF-cup en de Beker der Bekerwinnaars zullen samensmelten. Of de consequenties van deze fusie de Belgische ploegen nog zullen toelaten mee te dingen valt af te wachten, want er komt in de derde ronde een dure groepsfase aan...

Bij de dames won Midtjylland het Deense duel tegen Holstebro om de EHF-Cup. De Beker der Bekerwinnaars gaat naar Hongarije, waar Rail Cargo Hungaria het Spaanse Allicante klopte. De Challenge Cup is voor het Franse Mios, dat in Bordeaux voor 2500 toeschouwers het Turkse Muratpasa Belediyesi versloeg. De Champions League, last but not least, werd gewonnen door de meisjes van het Noorse Larvik. In de heenwedstrijd in Noorwegen werd het 23-21. In de terugwedstrijd in Pamplona wonnen de Spaanse meisjes van Itxako Reyno de Navarra slechts met 25-24.

Benelux: nieuwe gezichten

Na een spannende competitie werd HC Berchem de nieuwe kampioen in Luxemburg. De ploeg die het dit jaar tot finalist van de Beneluxliga schopte haalde in extremisch de Luxemburgse titel binnen na een zeer spannende play-off. HC Dudelange eindigde tweede op één punt, Bascharage werd derde op 4 punten, en maakt zijn blijde intrede in de Beneluxliga. De vierde plaats was voor de Red Boys uit Differdange. Esch, dat veel blessures kende, valt uit de top 4.

In Nederland krijgen we ook nieuwe gezichten bij de Beneluxliga deelnemers. De twee ploegen uit het hoge noorden, E&O en Hurry Up, moesten afhaken in de play-off. BEVO speelde dit jaar de play-downs. Volendam en de Limburg Lions speelden de play-off finale, die met groot overwicht gewonnen werd door Volendam. Aalsmeer en Quintus plaatsten zich eveneens voor de Beneluxliga.

David Van Dorpe

13

Hasseltse scholen starten met keuzevak handbal!

Volgend schooljaar start zowel het Koninklijk Atheneum 2 als de Middenschool 3 (eerste graad) te Hasselt met het keuzevak handbal in hun curriculum!

Het Koninklijk Atheneum 2 start, naast 12 andere keuzesporten zoals voetbal, atletiek, basketbal, dans,... volgend schooljaar ook met een handbalopleiding. Je kan ASO sportwetenschappen volgen of TSO lichamelijke opvoeding en sport. Deze studierichtingen houden naast sport ook heel wat wetenschappelijke vakken in. In de 2de graad staat er 4u handbal op het programma naast algemene sportvorming, in de 3de graad kan dit opgetrokken worden naar 6u handbal.

De Middenschool 3 start met een primeur. Voor het eerst zal er ook een keuzesport handbal opgericht worden in de eerste graad. De leerlingen krijgen in het eerste en tweede jaar de gewone lessentabel, met als keuzevak 4u handbal. Op woensdagnamiddag is er mogelijkheid tot 3u extra training met de handbalfederatie.

Bij beide scholen is er mogelijkheid tot verblijf op een internaat.

Meer informatie vind je op www.topsportschoolhasselt.be of via ms3@topsportschoolhasselt.be (middenschool) - info@topsportschoolhasselt.be (tweede en derde graad)

Elfde landstitel voor Initia Hasselt

Limburg als kampioenenmaker, een nieuw fenomeen in de sport...

Na Racing Genk (voetbal) en Maaseik (volleybal) werd Initia Hasselt de nieuwe handbalkampioen. Dat gebeurde niet zonder slag of stoot. Maar de voldoening van de Hasseltse spelers was groot. En het publiek genoot zichtbaar van het geleverde spektakel én de kampioenviering achteraf. Initia Hasselt mag zich voortaan Recordmeester noemen. De Hasselaren sprokkelden immers een landstitel meer dan destijds het legendarische Flémalle.

Beweren dat Initia Hasselt en United Tongeren de competitie 2010-2011 gedomineerd hebben is een open deur instampen. Zowel op de titelstrijd, de Beker van België als de BeNeLuxliga hebben beide aartsrivalen hun stempel gedrukt. 'We gaan het topvolley achterna. Het begint sterk op een eeuwige strijd Maaseik-Roeselare te lijken...', hoorden we vaak zeggen in de coulissen van het handbaltoneel. En gelijk hebben ze, die handbalkenners. Initia Hasselt realiseerde intussen alweer een supertransfer door het volledige team bijeen te houden en te laten bijtekenen voor volgend seizoen. Continuïteit gewaarborgd in de hoofdstad van de smaak. En in de oudste stad van ons land slaagde men er ook in een fameuze stap voorwaarts te zetten: de Eburonen schakelen volgend seizoen over op semi-professionalisme.

Met wekelijks twee voormiddagtrainingen en daaraan gerelateerde verloning.

Boro Golic heeft het in zijn (helaas veel te korte) passage bij de nationale ploeg meermaals gepredikt: 'Als de Belgische topklasse niet geleidelijk evolueert naar profhandbal blijven jullie hopeloos ter plaatse trappelen...'

Ziedaar, de eerste stap is gezet. Wie volgt ...?

Ereplaatsen

Voor Sporting Nelo en Achilles Bocholt bleven er slechts kruimels over. Beide Noord-Limburgse rivalen spelen volgend jaar BeNeLuxliga en maakten in een onderling duel uit wie derde eindigde. En dat werd de fusieclub. Een troostprijs?

'Zo zou je het kunnen noemen, maar het is ook weer een trede hoger in de ranking. We zijn

14

Bocholt en Neerpelt spelen volgend jaar BeNeLux Liga.

al enkele jaren opnieuw aan het bouwen naar de top toe,' weet teammanager Diederik Stollman, die het betreurt dat de vier Limburgse clubs zo prominent de lakens uitdelen. 'Een slechte zaak voor het handbal is dat. Een regionale spreiding van eerste nationaal zou ideaal zijn, maar ik weet ook wel dat zulks *wishful thinking* is. Helaas wordt de afstand bovenste - onderste helft almaar groter. Sasja kan zich zeker meten met de Limburgse clubs, maar dan valt er een kloof. Hoe die verkleinen? Door als club te investeren in trainingsarbeid. Wij gaan voortaan met onze jonge spelers tweemaal daags trainen. We hebben ook een plan om naar semi-professionalisme te evolueren, maar dat is voorlopig nog niet concreet.'

Diederik Stollman eindigt alvast op een positieve noot. 'Ach, wij zijn niet ontevreden over ons parcours. We hebben constant progressie gemaakt. We hebben in tegenstelling met vorig jaar wél topwedstrijden kunnen winnen. In die zin was het een geslaagd seizoen.'

Bij Bocholt mag men gerust spreken van een pechseizoen. Blessures bij de vleet, een trainerswissel die niet het gewenste resultaat opleverde, Gabriele Rietbroek noodgedwongen terug uit pensioen en finaal ook de gebroeders Lenders in de lappenmand. Je zou voor minder verzachtende omstandigheden pleiten...

'Dat klopt. De tweede competitiewedstrijd hadden we al prijs: Brecht Wertelaers out en pas terug in de allerlaatste play-offmatch,' jammert perschef Jan Evens. 'Daarna volgden Sander Gebruiers en Arno Arnouts, en in het Beneluxtornooi Bart Lenders een eerste keer gekwetst. Daar bovenop vrij snel een trainerswissel omdat het niet zo best klikte tussen Nusser en de spelersgroep. En net voor de play-offs beide Lenders geblesseerd en Martijn Meij op halve kracht. Eerlijk gezegd, wij waren al blij dat we in de play-offs zaten. Dat hebben we in niet geringe mate te danken aan Gabriele Rietbroek. Hij is een groot motivator, hij weet als geen ander de groep aan te pakken. En in de play-offs hebben we zonder de broers Lenders toch behoorlijk stand gehouden. Ik denk overigens dat wij er als ploeg sterker zijn uitgekomen. En dat stemt ons hoopvol voor de toekomst. We hebben intussen al drie aanwinsten, Bartosz en Damian Kedziora en Marek Mrowiec, én een nieuwe trainer, de jonge Nederlander Robin Gielen. Hij zal in een duobaan met Gabriele de ploeg leiden. Ook de nieuwe sporthal komt de club ten goede. Dus het kan enkel beter worden in de toekomst. De ploeg heeft alleszins aan vertrouwen gewonnen na al die miserie...'

Vreugde en verdriet

'Wil je geloven dat ik liever opereer dan naar zo'n hartverscheurend spektakel kijken,' lachte dr. Bruno Willems, voorzitter van Initia Hasselt, na de catharsis van die elfde landstitel. 'Eindelijk, na twaalf jaar is het ons opnieuw gelukt. En je weet, ik kan niet verliezen hé. Dit is een absolute bekroning. Een beloning voor onze jeugdwerking, een beloning voor onze trainingsarbeid, een beloning voor spelers, technische staf, sponsors en supporters. Ik ben dolblij...'

'Dit is een apotheose, inderdaad, om te beginnen voor het handbal in het algemeen. Voor de camera's van Sporza zo'n spannende ontknoping brengen, dat is super,' bevestigde de Hasseltse ploegkapitein Tim Houbrechts. 'En wat die titel betreft, ook dat is een bekroning. We hebben er al die jaren voor gevochten met eigen jeugd. Soms bleken we te groen, maar dit seizoen wisten we dat we er klaar voor waren. Er zat een constante in onze prestaties, enkel in de beker hebben we gefaald. Maar we wisten altijd waar we mee bezig waren en dat het goed zou komen. In de toekomst kan het alleen maar beter worden. De ploeg blijft bij elkaar, chapeau voor het clubbestuur en de technische staf. We hebben misschien niet de financiële middelen van andere ploegen maar blijven toch samen. Dat is alvast een toptransfer...'

Voor Luc Boiten werd het een zeer emotionele ontlading. De Hasseltse T1 sloeg tot tranen toe bewogen de vreugdedans van zijn team gade om dan even emotioneel de gelukwensen van opponent Jos Schouterden in ontvangst te nemen.

'Ach, het is een emotioneel jaar geweest voor mij,' verduidelijkte de Hasseltse coach daags nadien, *far from the madding crowd*. 'Maar ik ben vooral blij voor deze groep. We zijn er al enkele jaren zeer dicht bij geweest, maar je blijft op je honger zitten. En dan speel je de titelfinale en lijkt de titel haast een evidentie. Maar helaas, zo zit sport niet in mekaar. Je moet er tot de laatste minuut voor knokken, en dat is wat we in de Alverberg hebben moeten doen. We zijn tot op de bodem moeten gaan, maar de beloning was groot. We leken na driekwart wedstrijd een veilige voorsprong te hebben, maar met Tongeren ben je nooit klaar. Dat is ook in competitie al meermaals gebleken. Het is een ploeg met veel maturiteit, die ook individueel iets kan afdwingen.'

Luc Boiten beschouwt het als een levensverzekering dat de groep samenblijft. 'En er zit nog groeimarge in,' geeft de Hasselaar meteen aan, 'een jongere als Tomas Vanderstraeten heeft in die titelfinale zijn kans met beide handen gegrepen. Dat was een revelatie, ook voor mij. Hoe ik de toekomst van ons tophandbal bekijk? Ach, met gemengde gevoelens. Een van de middelen om vooruit te komen is inderdaad investeren in trainingsarbeid. Daar zijn de meeste clubs al behoorlijk mee bezig, ook met krachttraining. Maar ook de competitie in het algemeen moet kwalitatief sterker worden. De BeNeLuxliga is een stap in de goede richting, maar nog steeds niet volwaardig. Daarvoor moet het aantal ploegen uitbreiden, meer kwantiteit én meer kwaliteit. Ik mis de kers op de taart in die liga. En wat onze eigen competitie betreft betreurt ik het enorme clubshopen in het zuiden. Spelers die almaar van ploeg wisselen. Vooral bij ploegen die doorgaans onderaan bengelen. Als we daar morgen gaan verliezen kunnen we enkel op onszelf boos zijn. Dus daar word je niet beter van. En dat betreurt ik. Zo kun je de groep niet constant bij de les houden...'

Tongeren bekerwinnaar, maar de landstitel is toch nog van een ander kaliber. Of niet, voorzitter Luc Tack? 'Als je in België een topploeg heet te zijn wil je alle prijzen winnen,' antwoordt de Tongerse preses, 'Daarom ben ik ontgoocheld. Zeker als je zo dicht bij die derde beslissende wedstrijd hebt gestaan. Ach, we hebben het kampioenschap niet in Hasselt verloren. Dat is de week voordien al gebeurd, voor eigen publiek. Maar ik ben helemaal niet te beroerd om toe te geven dat Hasselt dit jaar een verdiende kampioen is. Tongeren heeft niet die regelmaat kunnen brengen als Hasselt. En dat is ons in de eerste titelfinale zuur opgebroken...'

En meteen zet Luc Tack zijn pet op van VHV-voorzitter en blaast hij de loftrumpet over de beslissende titelfinale als kijkstuk. 'Dit is voor de toeschouwer het beste wat ons kan overkomen. De mensen van radio en tv hebben dat bevestigd. Ook al was het niet het beste handbal, het was wél een spannend spektakel. Van begin tot einde. Dit is waar we elke week van dromen. Dit is handbal ...'

Cois Van Aelst

Blijf het hele jaar glimlachen met Ethias Assistance

De goedkoopste formule op de markt :

€90 per jaar voor heel uw gezin en 2 voertuigen

Eén telefoontje volstaat om uw kaart te activeren*.

Bel 0800 25 777 of ga naar ethias.be en u bent binnen de 24 uur verzekerd.

ethias
Doet wat moet

* Voor alle nieuwe inschrijvingen en indien voldaan aan de acceptatievoorwaarden.
Ethias NV, rue des Croisiers 24, 4000 Luik. RPR Luik BTW BE 0404.484.654

Speler van het jaar

Ieder jaar organiseren de sportvrienden Sus Weyn een referendum over de afgelopen competitie. Wie waren de beste speelster, beste speelster en beste scheidsrechtersduo van het afgelopen seizoen? Jullie kunnen stemmen per email bij roger.vinck@telenet.be, met vermelding van je lidnummer bij de VHV. Dat staat overigens vermeld op de verpakking van dit tijdschrift. Wij vroegen alvast aan een aantal protagonisten hoe zij er tegenaan kijken.

Ivo Kwanten (journalist): Ik kies voor Tom Robijns, omdat hij een goed seizoen speelde, progressie maakte en in de play-offs bewees Hasselt te kunnen dragen en sturen. Bij de dames kies ik voor Svane Goossens, en bij de scheidsrechters voor Martens-Verdonck, die dit seizoen bewezen hebben topwedstrijden te kunnen leiden.

18

Tom Robijns

Verdonck - Martens

Luc Tack (Voorzitter): 'Ik denk dat de sterke prestaties van Jef Lettens Tongeren voor een groot stuk de titel gekost hebben. Wat mij betreft denk ik dat de Hasseltse doelman een verdiende winnaar zou zijn.'

Tim Houbrechts (international): "ik kies voor Jeffrey Jacobs van KV Sasja, omdat hij enerzijds zijn verdedigende taken goed opknapt, daarbij ook de counters perfect benut en daarbovenop ook in aanval heel aanwezig en efficiënt is. Ik kies ook voor Jef Lettens voor zijn schitterende play-off finales."

David Van Dorpe (Secretaris-Generaal VHV): Voor mij was David Polfliet de speler van het jaar. Hij heeft een heel seizoen op een constant hoog niveau gespeeld, ook Europees en in de

Beneluxliga, en was veelal outstanding. Jef Lettens wat uitstekend in de play-off finale, ik zou bijna zeggen “Polflietiaans”, maar dit jaar kies ik voor het origineel. Ik heb niet veel Waalse ploegen gezien dit jaar, dus daar kan ik weinig over zeggen, maar ik denk ook dat jongens als Jeffrey Jacobs, Robijns, Tasevski, Onink, Houbrechts en Van Wezemaal het seizoen mee gekleurd hebben. Speciale vermelding van mijn kant voor Johannes Verhoeven en Christophe Bourlet, die ik goede wedstrijden zag spelen en die fysiek nog bijzonder paraat blijven.

Alex Jacobs (trainer KV Sasja): “Voor mij is het David Polfliet. Hij heeft Tongeren op heel veel momenten recht gehouden dit jaar, en verdient de trofee dus dubbel en dik.”

Marcel Coppens (journalist): ‘Op basis van de Play Off finale kies ik voor Jef Lettens.’

Jos Schouterden (United Tongeren): ‘Ik hoed mij ervoor om jongeren te vroeg op een voetstuk te plaatsen, maar ik denk dat Tom Robijns een uitstekend seizoen gespeeld heeft.’

Linde Panis (trainster Fémina Visé): “Ik hou van het technisch verfijnde, rustige, zelfverzekerde spel van Prok en Szylagyi van DHW Antwerpen. Maar ik kies toch voor Svane Goossens omdat zij zo goed presteert onder druk. Iedereen weet dat zij de gevaarlijkste speelster van Initia is, elke verdediging heeft speciale aandacht voor haar, en toch weet ze zich elke week door te zetten.”

David Van Dorpe

Beste Jeugdwerking

De Sportvrienden Sus Weyn bekronen traditioneel de beste jeugdwerking bij de jongens en de meisjes op basis van de behaalde resultaten. Dank zij de Belgische titel bij de junioren **totaliseerde KV Sasja** het meeste punten bij de jongens, voor Sporting Nelo, Izegem en Atomix. **DHC Waasmunster** haalde 2 Belgische finales en wint voor Sporting Nelo en DHC Meeuwen. De prijs voor de bescheiden jeugdwerking gaat naar het snel groeiende en enthousiasme uitstralende **HC Schoten**. Proficiat aan de winnaars!

Svane Goossens favoriet bij de dames?

Schrijf je in voor de VHV zomerstages!

Wil je handbal en plezier combineren deze zomer? Schrijf je dan snel in voor één van de zomerstages in Genk. Week 1 loopt van 11 tot en met 15 juli en week 2 van 18 tot en met 22 juli. De stages staan open voor welpen, pupillen en miniemen. Naast 15u handbaltraining door gediplomeerde jeugdtrainers staat er ook een portie plezier en avontuur op het programma. De inschrijvingsfolder en alle verdere info zijn te bekomen via Gerrit Vertommen: gerrit.vertommen@handbal.be of 0486 90 67 46

Jeugdfinales geven vuurwerk

De Jeugdfinales van de VHV en de BHB kenden hun beloop in Waasmunster en in Amay. De VHV jeugdfinales stonden in het teken van Sporttak in de Kijker. Het PK Oost-Vlaanderen en de Waasmunsterse clubs HKW en DHC hadden de handen in elkaar geslagen voor een uitstekende organisatie. En Oost-Vlaanderen presteerde sterk in eigen streek.

20 Pupillen meisjes: DHC Waasmunster - Sporting Nelo.

In de openingswedstrijd bleken de kadetten meisjes van DHC Waasmunster duidelijk te sterk voor de meisjes uit Meeuwen. De meisjes van Waasmunster konden overigens niet rekenen op keepster Clara Verschuuren, die bij testen in Duitsland helaas een knieblessure opliep. Bij de pupillen jongens werd het een tweede triomf voor Oost-Vlaanderen. Elita Lebbeke versloeg Tongeren met 21-23 na een wedstrijd met wisselende kansen. Tongeren kon beschikken over enkele individueel sterke spelers (Pieter Strauven en Hanno Schroyen maakten samen 20 van de Tongerse 21 doelpunten), maar Elita won uiteindelijk na een collectief sterke prestatie. Trainster Ilse Uytendaele was bijzonder gelukkig met de titel, en ook jeugdcoördinator Marc Multael stond in een hoekje te blinken.

HKW Waasmunster was oppermachtig in de finale bij de miniemen jongens. Atomix, dat nochtans de competitie gedomineerd had, kon geen vuist maken, en HKW, met doelman Lars Van Damme en Quinten Colman als uitblin-

kers stoomde door naar 24-14 winst. De thuis-supporters zetten een Mexican Wave in, en halfweg de dag 3 op 3 voor Oost-Vlaanderen.

Het was Sporting Nelo dat de eerste beker buiten de provinciegrenzen bracht, door DHC Waasmunster te verslaan bij de pupillen-meisjes. De Neerpeltse meisjes verdedigden hoog en dat leverde regelmatig een tegenaanval op: kansen die men in Noord-Limburg zelden laat liggen. In één klap werden de pupillen meisjes overigens ook Belgisch kampioen, zodat ze ineens ook een medaille met een tricolor lintje mee naar huis konden nemen.

Velen keken reikhalzend uit naar de kadettenfinale. Izegem en Sporting Nelo hadden zich onderscheiden in de VHV-competitie, waarbij de West-Vlamingen drie van de vier onderlinge confrontaties gewonnen hadden. In de finale stond er echter geen maat op Sporting, dat Izegem dadelijk bij de keel greep. Hoewel Izegem nog voor de rust wat dichterbij sloop, werd het na de pauze toch volledig uitgeteld door Follon, Van Sloot en co.

Zoals het wel meer gaat op de jeugdfinales worden de eerste en de laatste wedstrijd voor iets minder volle tribunes gespeeld. Zij die gebleven (of gekomen) waren voor de minniemen meisjes finale kregen, ondanks de gratis toegang, waar voor hun geld. Initia Hasselt en Uilenspiegel maakten er een nek aan nek race van die onbeslist bleef tot op het einde. Verlengingen dus, maar ook daar geen afscheiding. Het was uiteindelijk Uilenspiegel dat de Vlaamse en Belgische titel in de wacht sleepte na strafworpen.

Uitslagen

kadetten meisjes:

DHC Waasmunster – DHC Meeuwen : 19-11.

pupillen jongens:

HC U Tongeren – Elita Buggenhout : 21-23

minniemen jongens:

HK Waasmunster – HC Atomix : 24-14.

pupillen meisjes:

DHC Waasmunster – Sporting Nelo: 7-16.

kadetten jongens:

HBC Izegem – Sporting Nelo: 18-29.

minniemen meisjes:

Initia Hasselt – Uilenspiegel: 20-20 (3-4 na pen.)

BHB Jeugdfinales in Amay

Op Belgisch niveau moesten de Vlaamse ploegen drie keer de duimen leggen voor hun Waalse tegenstanders. De pupillen van Elita speelden een spannende wedstrijd tegen HC Visé, die in extremisch met 18-17 verloren werd. De jongens van HKW Waasmunster speelden een sterke wedstrijd en veegden in de eerste helft de vloer aan met Eynatten. Bij 10-0 na 20 minuten was alle spanning al verdwenen, en het werd een lange triomftocht voor de minniemen van het trainersduo Thomas De Loose – Eddy De Vlioger. Die laatste haalde zijn eerste Belgische titel als jeugdtrainer overigens al in 1983. Neerpelt moest plooiën voor Grâce-Hollogne bij de jongens kadetten. De finale bij de meisjes tussen Eynatten en DHC Waasmunster werd een thriller die pas na verlengingen door Eynatten gewonnen werd.

David Van Dorpe

Minniemen jongens: Gilles Kerremans (Atomix) scoort.

Jean Van De Kerkhove en Roland Jacobs: Bouwen aan de toekomst van Sasja.

Anno 2011 wordt Sasja doorgaans vereenzelvigd met Alex Jacobs. De Hobokense T1 zorgt er al jaren voor dat zijn club een rol van betekenis speelt in handballand. Achter elke sterke man staat een sterke vrouw, zegt men wel eens. Bij Alex Jacobs is dat zeker zo, maar in zijn schaduw is ook plaats genoeg voor nog een aantal mensen. Hij wordt in de club dan ook omringd door een bekwame technische staf, trainers die minder in de kijker lopen maar eveneens aanzienlijke verdiensten hebben aan de continuïteit van deze topclub. Neem nu Jean Van De Kerkhove, trainer van junioren en beloften, en al sinds 1968 bij Sasja. Of Roland Jacobs, trainer van kadetten en miniemen, en sinds 1972 een échte Sasja-man. Ook zij bouwen aan de toekomst van de club. En met succes...

Sasja is een club waar de geest van de legendarische Sus Weyn nog altijd ronddwaalt. Zijn naam valt geregeld in dit gesprek, spontaan, zonder veel poespas, maar wél met respect. Sus Weyn is tenslotte de architect van de intussen gerenommeerde jeugdopleiding van de Antwerpse club. Hij heeft destijds enkele principes verkondigd die vandaag nog steeds actueel blijven. Maar de grote krijtlijnen van het huidige jeugdbeleid worden door een ander boegbeeld uitgezet...

24

‘Het is heel eenvoudig: Alex Jacobs bepaalt als technisch directeur de basislijnen. In verdediging is dat een 3-2-1-defensie, een basisverdediging die de jeugd feilloos onder knie moet krijgen. Noem het een fundament waar we verder kunnen op bouwen,’ weet Jean Van De Kerkhove. ‘Zo hanteren we een aantal systemen voor elke jeugdcategory. Inderdaad, noem het gerust eindtermen. Daar kunnen later variaties bijkomen, maar de essentie is die 3-2-1. Aanvallend proberen we een snel, technisch handbal te hanteren. Helaas is er bij de jeugd soms een groot verschil in kwaliteit. Je hebt spelers die al van bij de welpen handballen, andere die als tiener aansluiten en een zekere opleidingsachterstand hebben tegenover de rest van het team. Voor onze jeugdtrainers is dat niet bepaald makkelijk werken hoor...’

‘Het is zo dat we pas vanaf de kadetten aan meerdere systemen beginnen te werken. Maar de basis blijft die 3-2-1,’ vult Roland Jacobs aan. ‘Helaas moeten we roeien met de riemen die we hebben, begrijp je? Net als in alle andere clubs stelt zich ook bij ons soms het probleem van de recrutering. Het is altijd afwachten wat we qua kwantiteit en kwaliteit ter beschikking hebben. En als er dan, als de spoeling dun is, spelertjes zijn die bepaalde eindtermen

niet halen, moeten we toch met hen verder. We hebben niet de luxe dat we al vroeg het kaf van het koren kunnen scheiden, integendeel. Maar er zijn alleszins criteria waar we ons aan houden bij de opleiding. Criteria opgelegd door de VHV, die door Hugo Sels voor ons in een overzichtelijk en makkelijk hanteerbaar document werden neergeschreven en waar we onze eigen accenten hebben aan toegevoegd.’

Recrutering

‘Recrutering? Dat is hét grote probleem hé,’ zucht Jean Van De Kerkhove. ‘Wij hebben momenteel geen leerkrachten L.O. meer die ons vanuit hun lagere school bevoorraden met spelertjes. Nieuwe jeugdspelers komen meestal toe via mondreclame, via vriendjes die al handballen of via een volwassene die hen de weg wijst. We hebben geen vaste scholen meer waar we kunnen recruter. Vroeger wel, maar sommige oud-spelers die lichamelijke opvoeding geven zijn naar elders vertrokken. Of ze zijn directeur geworden, en hebben dan andere prioriteiten. Bovendien moet die recrutering beginnen in het lager onderwijs, niet in het voortgezet, want dan hink je hopeloos achterop met de opleiding. Wat we vanuit Sasja wel doen is handbalinitiatie geven in lagere scholen, of enkele keren per jaar een workshop in de Sportschuur. Dat gebeurt door eigen mensen met een pedagogische achtergrond.’

‘In de lagere school moet je turnleraars hebben die bijvoorbeeld tijdens de middagpauze bereid zijn handbalinitiatie te geven,’ aldus Roland Jacobs, ‘maar die hebben we niet meer in eigen club. Wat wél gebeurt is dat we via de *Sportvrienden Sus Weyn* geregeld een tornooi organiseren. En daaruit hopen we dan nieuw bloed aan te trekken. Maar makkelijk is het

Roland Jacobs

Jean Van De Kerkhove

niet hoor. Momenteel zijn we bezig in de Antwerpse Zuidrand - Hemiksem, Niel, Schelle -, om daar scholen te enthousiasmeren voor een workshop.'

Het toverwoord: Engagement

Alex Jacobs straalt binnen Sasja autoriteit en gezag uit. Dat charisma is misschien wel de levensverzekering van de Hobokense club. Maar hypothekeert die autoriteit de sportieve en creatieve mogelijkheden van de technische staf niet?

Roland Jacobs: 'Bedoel je dat Alex geen inspraak duldt? Fout! Alex laat ons volledig vrij wat oefenstof en manier van trainen betreft. Ik werk bij de miniemen en kadetten vooral op fysiek. Je weet intussen wel dat de fysieke conditie van onze jeugd de laatste jaren beter kan, om niet te zeggen rampzalig is. Daar wil ik koste wat het kost iets aan doen. Inderdaad, dat is een soort inhaalbeweging omwille van die algemene fysieke achterstand. Maar het móét, anders heb je geen basis om verder op te bouwen. De kadetten trainen drie keer per week. En ik verlang echt veel van hen, hoor'

Jean Van De Kerkhove: 'Een heel sterk beleidspunt dat door Alex Jacobs werd bepaald is engagement. Vanaf een bepaalde leeftijd, nog niet bij kadetten en miniemen, maar wel bij de junioren en zeker bij de beloften, moeten de spelers zich volledig engageren tegenover de club. Concreet betekent dat niet alleen aanwezigheid op de trainingen, maar ook verzaken aan bijvoorbeeld een skivakantie, of een andere ontspannende prioriteit tijdens het

handbalseizoen. Dat klinkt misschien streng, maar het is wel noodzakelijk om resultaten te behalen. Dàt is de lijn van Alex. En totnogtoe hebben wij die lijn altijd kunnen volgen. Soms tot verbazing van andere trainers. Wij hebben door die strenge beleidslijn ook al jongens verloren hoor, maar toch loont het. En daarin klinkt inderdaad de dominante stem van T1 Alex Jacobs. Die strakke lijn heeft wél al vruchten opgeleverd, kijk maar naar onze resultaten van de laatste jaren. Roland is als trainer van de kadetten eigenlijk behoorlijk streng. Ik durf als T2 al eens iets door de vingers zien. Als de spelers maar binnen bepaalde grenzen blijven... Je moet je spelers plezier in handbal proberen te geven maar wel binnen de structuur die wij voor hen hebben uitgewerkt. Als een speler zich daar niet mee kan verzoenen en naar een club wil die minder hoge sportieve eisen stelt, dan zijn wij daar niet rouwig om. Dan mag die speler vertrekken hoor...'

Kampioenen

De resultaten van de Hobokense club liegen er inderdaad niet om. De laatste jaren stroomden constant talenten door naar het eerste team. Met de generatie Rik Beuckels, Kevin Jacobs, Ivan Kopljár, Dirk Claessens & Co werd Sasja drie keer op rij landskampioen. Daarna doorbraak van de generatie Jeffrey en Jimmy Jacobs & Co, waarvan ook al enkele spelers uitgezwermd zijn. Intussen staan weer beloftevolle jongeren te trappelen om hun entree te maken in het tophandbal. Wat is het geheim achter dat succes?

‘Gewoon de consequentie van ons project,’ herhaalt Jean Van De Kerkhove, ‘Alle jongens weten hoe vaak en in welke mate ze moeten trainen en ze engageren zich daar voor. Vanaf het moment dat ze de kadetten verlaten stappen ze in een systeem van twee trainingen per dag, een krachttraining en een baltraining. Enkel op die manier kun je resultaten behalen. Sasja is daar misschien wel uniek in. En ik herhaal, dat is de lijn van Alex...’

‘Het feit dat miniemen en kadetten samen trainen is ook een pluspunt,’ vult Roland Jacobs aan, ‘de enen tillen de anderen op een hoger niveau. De tweedejaarskadetten trainen ook al mee met de junioren. Geeft ook weer een meerwaarde. En zo gaat dat verder naar het eerste team toe. Bovendien spelen wij enorm veel wedstrijden...’

Zo werden de Sasja-junioren voor het tweede opeenvolgende jaar landskampioen. Weliswaar van een beperkte competitie, maar het resultaat staat overeind. En de beloften (-23) veroverden de kampioenstitel in de Superliga na een heuse titelfinale tegen Nelo. Sasja is volgend seizoen, samen met HC Visé BM, de eerste club van ons land die bij de heren zowel in eerste als in tweede nationaal een team heeft.

Jean Van De Kerkhove: ‘Ach, aan die kampioenstitel bij de junioren til ik niet zo zwaar. Belangrijker is de promotie naar tweede nationaal. Dat was een streefdoel. We wilden ab-

soluut een nieuwe uitdaging. In de Superliga horen we sowieso bij de betere ploegen. Als we de hele competitie compleet hadden kunnen spelen was het zeker makkelijker verlopen. Nu moesten we altijd strijden op drie fronten. In tweede hopen we elke week een topwedstrijd te kunnen spelen. Dat is voor die jonge kern de *challenge*. Er zit nog groeimarge in die groep. We komen enkel gewicht te kort, we moeten nog aan body winnen. En dat kan zeker in tweede nationaal, als je ploegen tegenkomt met gestalte en gewicht. De titel is geen eindpunt hé, nu begint het pas.’

Roland Jacobs: ‘Onze beloften hebben ontzettend veel wedstrijden gespeeld. In de Superliga, maar sommigen ook in het eerste team, anderen dan weer bij de junioren. Qua ervaring kan dat tellen hoor. Bovendien kunnen die beloften op training meer weerstand bieden voor het eerste team... Ach. We zijn goed bezig hé. Er zijn al verscheidene spelers zelf komen aankloppen om naar Sasja te mogen komen. Jonge spelers, wat toch een bewijs is dat ons project en onze manier van werken weerklank krijgen.’

Tot slot de hamvraag: hoe die jeugdopleiding nog beter maken?

‘Om te beginnen door meer spelers te recruter. Dat blijft een heikel punt, geloof me,’ besluit Jean Van De Kerkhove. ‘We hopen dat *Sporttak in de Kijker* die instroom van jeugd een boost zal geven. Want met een brede basis kun je ook beter werken, gericht werken zeg maar. Probleem is dat sommige clubs het belang van jeugdwerking nog steeds niet begrijpen. Of beter: niet willen begrijpen. Andere clubs hebben wel een degelijke jeugdwerking maar de doorstroming van eigen jeugd blijft ergens in gebreke. En dat is jammer, dat komt de progressie van ons handbal in het algemeen niet ten goede. En dan is er nog het clubshoppen in het Luikse, waar spelers om de haverklap van club wisselen omwille van de centen...’

‘Wat de opleiding zeker vooruit zou helpen is de aanvoer van jonge, gedreven trainers, mensen met kennis van zaken,’ rondt Roland Jacobs af, ‘want wij worden stilaan te oud. We hebben nood aan jonge veldtrainers. Daarvoor rekenen we in de toekomst op oud-spelers, of jongens die stilaan afhaken. Maar ook dat is een kwestie van engagement...’

Cois Van Aelst

Final Four Beker van België

Elfde beker voor de Hasseltse meisjes, vijfde cupzege voor de Eburonen

Ondanks het gebrek aan couleur locale was er in La Préalle toch knap wat belangstelling voor de exclusief Vlaamse Final Four van het bekertornooi. Voor de Antwerpse supporters werd het in Herstal nochtans een afknapper. Zowel bij de vrouwen als bij de mannen ging de bekerzege immers naar Limburg en daar konden ze in de Scheldestad niet mee lachen. In Hasselt en in Tongeren daarentegen was het feest. 'Waar is dat feestje? Hier is dat feestje...', zinderde door het bronsgroen eikenhout.

Annelies Penders trekt naar Visé met een beker op zak.

Bij de meiden van DHW vloeiden er na de finale zelfs bittere tranen. Doelvrouw Ann Rosseau bleek ontroostbaar en ook Bea Prok kon voor de ATV-camera haar ontgoocheling nauwelijks verbijten. Begrijpelijk, DHW was dan ook kansloos in de bekerfinale tegen aartsrivaal Initia Hasselt. De Antwerpse meisjes konden nauwelijks een rol van betekenis spelen. Na de eerste helft leverde geduldig achtervolgen nog een nipte voorsprong op. Na de rust (15-14) gaf Svane Goossens haar ex-ploeg echter de doodsteek. De Antwerpse in Limburgse loondienst scoorde 12 keer en had een ruim aandeel in de bekerwinst. 'We zijn er honderd procent voor gegaan. Deze

match winnen was een eerste doel. Of dit een revanche was tegenover DHW? Nee, dat gevoel heb ik niet. Moest het tegen een andere ploeg geweest zijn was ik even gelukkig. Een bekerfinale winnen is iets speciaals, dat geeft een kick. De enige genoegdoening tegenover DHW is dat we dit seizoen nog niet konden winnen van hen. En dat is met deze rechtgezet. Nu nog de titelfinales. We hebben alvast een mentale voorsprong genomen,' glunderde Svane Goossens.

DHW-trainer Wim De Proft baalde als een stekker. 'Ontgoocheld? Zal wel zijn zeker, serieus ontgoocheld,' jammerde hij. 'We waren gewoon niet goed genoeg. Halfweg dacht ik

de wedstrijd in handen te hebben. Het eerste kwart na de rust is doorgaans ons beste moment, maar dat bleek nu wel compleet anders. Tien minuten barslecht verdedigd, bovendien gefaald in aanval en dat moet je Hasselt niet presenteren.'

De Antwerpse T1 zocht en vond een verklaring voor de collectieve offday.

'Het probleem zat in het gebrek aan creativiteit van de opbouwers. Onze tweede lijn vond geen opening in de Hasseltse defensie. Die was echt beresterk vandaag. Bovendien hebben we opnieuw zonder vleugels gespeeld. En die heeft Hasselt wél, Hasselt is vooral completer. Wat nu...? Alles op de titel hé. We hebben voor het eerst van Hasselt verloren, die mentale tik moeten we kunnen verwerken...'

Sasja: huilen met de pet op

Sasja verloor met ruim verschil de bekerfinale tegen Tongeren. De Hobokenaars gingen strijdend ten onder maar kwamen nooit echt in het stuk voor. Na een verschroeiende start van de Limburgers kon Sasja halfweg de schade nog tot 16-10 beperken. Na de rust stak Jeffrey Jacobs (10) de talrijke supporters een hart onder de riem met een krachtige remonte (18-14), maar na driekwart wedstrijd gingen de Hobokenaars fysiek onderuit en gaven ze zich ook gewonnen. Doelman Stefan Brehmen voorkwam erger maar zag zijn sterke beurt niet beloond. 'Ik ben erg ontgoocheld. Bekerwinst had kleur kunnen geven aan ons toch wel geslaagd seizoen. Eerst net geen play-offs, nu had de beker een bekroning kunnen zijn. Niet dus... Nee, alleen de finale bereiken geeft geen voldoening. Als je zover staat wil je winnen.'

Stefan Brehmen

jammerde de Hobokense teamkapitein. Maar hij zocht en vond meteen een verklaring.

'We konden nooit onze beste verdediging neerzetten die nodig is om tegen Tongeren een kans te maken. De Tongerse dekking stond er wél. En dat heeft onze aanval geweten. Ach, we moeten eerlijk zijn: we waren niet goed genoeg vandaag. Nee, we mogen echt niet tevreden zijn. Over mezelf wel? Bah, zaterdag presteerde ik beter, was ik meer bepalend voor het resultaat. Vandaag kwam Tongeren te vaak alleen voor doel. Dat is deprimerend.'

Sasja-coach Alex Jacobs was na de wedstrijd ontgoocheld, maar besloot toch nog op een positieve manier. 'Een finale verliezen tegen dit Tongeren is geen oneer, maar het is de manier waarop en vooral het ruime verschil dat voor de meeste ontgoocheling zorgt. Er is echter ook een verklaring voor. Sasja heeft de voorbije weken enkel wedstrijden in de play-downs gespeeld en dat is niet echt bevorderlijk voor niveau en motivatie. In tegenstelling tot Tongeren dat in de play-offs wel op topniveau kon presteren. Dat is nochtans geen excuus om je op deze manier te laten afmaken. We moeten nu zo snel mogelijk deze nederlaag verwerken en in de vijf resterende wedstrijden van de play-downs deze miskleun zo snel mogelijk doen vergeten.'

Tongeren: pieken op juiste moment

Joris Tack sloeg spijkers met koppen toen hij 's zaterdags, na de overwinning tegen Hasselt, voor de TVL-camera's zijn zeg mocht doen. 'Wat heeft het voor zin om het hele seizoen aan de leiding te staan?', stelde de Tongerse spelverdeler, 'je moet zorgen dat je er als team staat in de play-offs en de Final Four van de Belgische Beker.' En gelijk had hij. United speelde geen uitmuntende reguliere competitie, maar de Beker zit wel *in the pocket*.

'Tongeren en Hasselt speelden vandaag een vijfde keer tegen elkaar,' glunderde United-voorzitter Luc Tack, 'de statistieken leren ons dat wij twee keer wonnen, niet toevallig wedstrijden waar een prijs aan vasthing. Zowel in de troosting van de Beneluxliga als in de halve finale in de Belgische Beker trokken we aan het langste eind. Een hoopgevend signaal naar de volgende weken toe.'

Voor Jos Schouterden was het de twaalfde bekerzege in zijn carrière als trainer. 'En dertien keer kampioen,' voegde de Hasselaar er trots aan toe, 'Nee, ik ben het zeker nog niet beu.'

Ik wil wat graag een kampioentitel meer op mijn palmares. Maar de titelfinale is een compleet ander verhaal. Je kunt pas kampioen spelen als het plaatje klopt, als iedereen optimaal functioneert. Zoals overigens in deze Final Four is gebeurd. Ik vond de ploeg heel sterk presteren, zeer wilskrachtig, en dat toch twee keer in drie dagen. Diezelfde mentaliteit zal ook in de titelfinales noodzakelijk zijn.'

Tongeren raakte in de bekerfinale eigenlijk nooit in gevaar, kwam zelfs nauwelijks onder druk te staan. Een gemakkelijke overwinning dus..?

'Hola, achteraf zou je dat kunnen denken... Maar Sasja is toch teruggekomen tot op drie doelpunten. Terwijl wij op bepaald moment een kloof van 7 doelpunten hadden,' nuanceert Jos Schouterden. 'Geloof me, met Sasja ben je nooit klaar. Wij hadden die remonte overigens verwacht. Ik ben mijn bespreking begonnen met te zeggen: jongens, ik heb spijt dat ik jullie zaterdag niet verplicht heb te blijven kijken naar de tweede halve finale. Want dat was Sasja niet. Dat was niet het Sasja dat we vandaag tegenover ons krijgen. En ze hebben de boodschap goed begrepen... Ik had ze bovendien vooraf verwittigd: één wedstrijd moeten jullie in je hoofd prenten, die voorlaatste van de reguliere competitie. Toen we in Hoboken verloren na een nochtans schijnbaar veilige voorsprong. Daar hebben we het dek-

sel op de neus gekregen omdat we het hebben aangedurfd aan 80% te presteren tegen Sasja. Tegen Sasja moet je altijd voor volle 100% gaan en de concentratie opbrengen om ze te blijven bekampen. Anders zit je in de miserie...'

- Vandaar die verschroeiende start?

- Jos Schouterden: 'Klopt. We moesten sowieso proberen het eerste kwartier Sasja bij de keel te grijpen. Blijf je ze tolereren en meenemen, dan wordt het een helse wedstrijd. En dat is ons vanuit een onberispelijke defensie gelukt. Maar ik herhaal, dat was zeker niet met de vingers in de neus hé. Enkel de eindscore laat vermoeden dat het nauwelijks een wedstrijd is geweest. Pas in het laatste kwart hebben we kunnen herademen. Toen heeft Sasja ge-capituleerd en had ik de indruk dat ze de bal aan een ploegmaat gaven om er vanaf te zijn. Uitgeteld, inderdaad.... Maar die jonge garde is naar de finale gekomen met een over-mij-nijk-mentaliteit. Altijd blijven spelen. En dan is het misschien wel jammer dat wij constant vijf à zes doelpunten voor bleven, waardoor de toeschouwers misschien de nodige spankracht misten. Ik heb die spankracht alleszins niet gemist. Heeft Sasja die afgetekende nederlaag verdiend? Néé ! Waren wij superieur? Néé. Sasja heeft één troost: het is een jonge, beloftevolle ploeg die nog een enorme groeimarge heeft. Koesteren dus ...'

Cois Van Aelst

Ann-Sofie Van Meensel, van handbalinternational tot volleydokter

“Oorspronkelijk wilde ik voetbalster worden”

Volleybalclub Asterix Kieldrecht kreeg een nieuwe clubdokter, luisterend naar de naam Ann-Sofie Van Meensel. En omdat iedereen vooral bezig is met de eigen sport, wist bij de landskampioenen in het volley haast niemand dat ze hier te maken hadden met een gewezen handbalinternational, die twee keer Belgische kampioen werd en drie keer de Belgische beker won. Een ideale gesprekspartner om even twee zaa sportsporten met elkaar te vergelijken.

30

Wie is Ann-Sofie Van Meensel?

“Ik ben dertig jaar. Geboren in Messelbroek/Scherpenheuvel en momenteel arts in de fysieke geneeskunde, revalidatie en sport. Ik speelde drie jaar handbal bij Demerland, een ploeg die niet meer bestaat, vier jaar bij Atomix en vijf jaar bij Neerpelt, waarmee ik één keer onverwachts de beker won tegen Visé. Dan volgde één jaartje DHW Antwerpen, waar ik mee de finale van de beker en de play-offs haalde en tenslotte eindigde ik als handbalspeelster bij Visé, met twee keer de titel en twee keer de beker. Ik ben nu twee jaar gestopt. Ik werk deeltijds op Pellenberg in Leuven als consultant sportraadpleging en in een revalidatiecentrum.”

Hoe verzeilde je eigenlijk in het handbal?

“Wij woonden in een klein dorp en in de buurt van Zichem was er eigenlijk alleen maar volley en handbal in de aanbieding, terwijl ik eigenlijk het liefst was beginnen spelen in een voetbalploegje. Maar dat vonden mijn ouders niet geschikt voor meisjes. En omdat ik duidelijk toch iets meer van sporten met een rechtstreekse rivaliteit hield, sloot ik aan bij handbalploeg Demerland, een fusieclub van Aarschot en Zichem. Ik was al vijftien jaar toen ik er mijn eerste passen zette.”

En hoe geraak je dan als clubdokter bij Kieldrecht terecht? En wat is daar jouw taak?

“Dat gebeurde door mijn studies aan het ‘sportkot’ in Leuven. Volleyploeg Kieldrecht traint regelmatig in het Leuvense en via onze proffen kwam ik ermee in contact. Het is het tweede seizoen dat ik ze begeleid. Ze kenden me daar hoegenaamd niet als handbalspeelster. Ik hou vooral de sportletsels in de gaten. Hun aanvalster Lise Van Hecke moest vorig jaar geopereerd worden na een zware knieblessure. Dat is dan het werk van een chirurg, maar de gegevens worden wel uitgewisseld, zodat ik ook op de hoogte blijf. Bij spelverdeelster Ilka Van de Vyver heb ik een diagnose gesteld van een blessure en soms moet je die meisjes een beetje intomen en ze uitleggen wat de risico's zijn als ze te snel opnieuw beginnen. Meer kan je niet doen, je kan ze tenslotte niet vastbinden. Ik zie de ploeg meestal twee keer per week. Op maandag ga ik naar de training en op vrijdag wordt er dikwijls aan power- of stabilisatieoefeningen gedaan. Daar zie ik ze ook.”

Waarom ben je eigenlijk gestopt als handbalspeelster? Je bent nu nog maar 30 jaar...

“Ik was het eigenlijk een beetje beu. Vooral de

verplaatsingen werden er te veel bij. Het was elke dag 'jagen' om tijdig op de trainingen te zijn, boterhammetjes werden snel onderweg in de auto opgegeten. Maar ik heb er geen spijt van: ik denk dat ik op mijn hoogtepunt als speelster gestopt ben."

De steeds weerkerende frustratie bij meisjes/vrouwen: de nationale ploeg die wegviel...

"Wij kwamen ook maar tijdens een beperkte tijd samen. Soms twee, drie weekends per jaar of een stage. Dat was goed georganiseerd. In de optiek van dat aantal trainingen gezien, vond ik niet dat we slecht presteerden, maar het is duidelijk dat we niet opkonden tegen ploegen of landen waarin veel meer getraind werd."

Je kan de twee sporten - volley en handbal - nu wel redelijk met mekaar vergelijken. Waar zitten de mooie en minder mooie punten van deze sport volgens jou?

"Om zelf te spelen, vind ik handbal wel toffer. Ik ken nog niet genoeg van het tactische spel in volley, maar als contactsport kan je handbal eigenlijk beter vergelijken met het basket. Veel meer fysiek ingesteld. Spelers kunnen mekaar ook vasthouden. Ik noem het soms rugby in zaal.

Het gevolg is ook wel dat er misschien meer blessures voorkomen in het handbal. Er zitten meer risico's in de sport verbonden om b.v. met gescheurde kruisbanden geconfronteerd te worden. Bij volley is alles meer onder controle. Je kan een zware blessure oplopen, als je met jouw enkel op de voet van een andere speelster neerkomt. In handbal is het gevaarlijk als je in de lucht nog een duw meekrijgt en je uit evenwicht geraakt, terwijl de blessures in het volley zich vooral in het schoudergewricht situeren. Overbelastingsverschijnselen kunnen in de twee sporten voor komen.

Belangrijk is natuurlijk ook de vloer waarop getraind wordt. Bij Kieldrecht is dat alleszins allemaal prima geregeld. Volgend seizoen trainen ze alleen nog op parket in Korbeek-Lo of in de Sportoase in Leuven."

Is er een verschil in de omkadering bij beide sporten?

"Er wordt meestal een iets minder aantal uren getraind in het handbal, er zijn al eens minder speelsters aanwezig op training, maar tijdens

de matchen is er altijd wel een kinesist aanwezig bij de topclubs. In het volley, en dan zeker bij Kieldrecht, gaat het er professioneler aan toe en ligt het niveau ook hoger. Op alle trainingen is daar wel een kinesist aanwezig.

Maar ik moet zeggen dat er ook in het handbal bij topclubs als Neerpelt, Antwerpen en Visé aan video-analyses van de tegenstander gedaan werd. Vooral de keepers wisten op die manier best hoe ze hun verdediging moesten organiseren.

Handbalclubs zijn qua structuur anders georganiseerd. Neerpelt en Visé hadden mannen- en vrouwenploegen, maar wel een apart bestuur. Het volley staat daarin wellicht verder, maar ik heb hier ook maar zicht op één club die ik redelijk ken en dus kan ik dat moeilijk veralgemenen. Ik dacht ook niet dat Kieldrecht b.v. over een mannenteam beschikt op hoog niveau."

Kan je jeugdopleiding en nationale ploegen vergelijken?

"Ik vind dat er zeker in de topsportschool in Hasselt goed werk geleverd wordt en dat heel wat spelers en speelsters achteraf deel uitmaken van sterke eersteklassers of zelfs van buitenlandse ploegen zoals Bram de Wit, Nicky Houba als doelvrouw één van de beteren in Frankrijk, Anja Jaszczyk, Xenia Smits... Veel hangt natuurlijk ook af van de lichter die je binnen krijgt. Soms zit er veel talent in, soms minder. Alleen jammer dat we bij gebrek aan financiële middelen zelfs niet eens een nationale vrouwenploeg bezitten.

Op dat gebied zit het volley natuurlijk goed als je ziet dat die meisjes goud halen op een EK of op de Youth Olympics in Singapore."

Zou je zelf geen trainster willen worden?

"Nee. Want dan begint opnieuw één van de redenen waarom ik gestopt was. Ik deed 25.000 tot 30.000 kilometer per jaar. Trouwens, trainster worden is niks voor mij. Het is ook moeilijk te combineren met mijn medische activiteiten, die ik ook graag uitoefen. Nee, ik denk dat ik net op tijd gestopt ben. Ik wilde niet trappen in de val van 'het jaar te veel' en op een lager niveau zie ik mij ook niet meer spelen. Ik ben tevreden met hetgeen ik mocht beleven in de sport en ik blijf tenslotte beroepshalve ook nog in de sportwereld."

Marcel Coppens

Het zalige gevoel van DHW-trainer Wim de Proft na de eerste landstitel “Schitterende groep met meer dan 90% aanwezigheid op training”

Bij de vrouwen was het in de hoogste afdeling spanning troef tot de allerlaatste minuut van de allerlaatste match in de play-offs. Een kwartier voor het einde van de beslissende match tussen Initia Hasselt en DHW Antwerpen stonden de Limburgse meisjes nog met vier doelpunten aan de leiding, maar Bea Prok had zich haar afscheid aan het actieve handbal anders voorgesteld en bezorgde met elf doelpunten haar ploeg de titel, meteen ook de eerste nationale titel voor coach Wim de Proft.

“Een zalig gevoel,” erkent de Oost-Vlaamse coach van DHW Antwerpen nog even op zijn volk, al doemt in de verte al de gedachte aan een nieuwe competitie op. “Ik mag toch wel zeggen dat beide finalisten elkaar waard waren en dat wij echt allemaal op ons beste niveau moesten spelen om Initia de baas te blijven. In de bekerfinale lukte dat niet, maar in de laatste wedstrijd van de play-offs wél. Misschien hadden wij iets meer ervaring in huis en op het einde van de beslissende match misschien iets meer geluk, maar als je ziet dat wij op acht onderlinge wedstrijden er vijf wonnen, dan vind ik dat we de verdiende kampioen waren.”

Natuurlijk kenden ze na zo veel onderlinge

wedstrijden mekaars sterke en minder sterke kanten. ‘In de bekerfinale pasten we even een mandekking toe op Svane Goossens, de topschutster bij Initia. Toch verloren we die match en de dag nadien experimenteerden we met die mandekking. Toen bleek dat die tactiek niet de juiste was, want dat daardoor de anderen veel meer kansen kregen. We pasten in de komende drie matches dan ook geen mandekking meer toe, tenzij we in overtal waren en we vingden Svane collectief op,” vindt Wim De Proft.

Hij beseft zelf ook wel de relativiteit van het trainerschap. ‘Win je, dan ben je een toptrainer, verlies je, dan ben je een floptrainer. Nochtans ben je ook afhankelijk van hetgeen de

32

Wim De Proft gesandwiched tussen Anett Szilagyi en Bea Prok

Sandra Rugynyte blijft ook volgend jaar bij DHW.

speelsters op het terrein uitvoeren. Bea Prok scoorde in de voorlaatste match één keer, in de beslissende match elf keer. Voeg daarbij dat we in het laatste kwartier Hasselt op fysiek vlak overklasten en onze tegenaanvallen sneller uitvoerden,” doet Wim nog eens het verhaal van de laatste play-offmatches.

Voor De Proft was het niet alleen zijn eerste landstitel die hij mee veroverde, het was ook de eerste keer dat hij een vrouwenploeg onder zijn hoede had. “Ik moet zeggen dat de dames meer gemotiveerd zijn dan de meeste mannenploegen die ik onder mijn hoede had. Het was een groep die wist waar ze voor ging. Wat ik ook nooit meemaakte, was dat ik doorheen het hele seizoen meer dan 90% aanwezigheid had op training. Bea Prok wist dat het haar laatste seizoen was en al drie maanden voor de start van de eerste trainingen was ze begonnen met loopoefeningen. Daar staat echter tegenover dat we in vergelijking met de mannen over een ander niveau praten. Plus het feit dat ik eigenlijk moest werken met twee generaties: meisjes van 14 jaar en vrouwen van 37 jaar. Mijn doel was dat ik beide groepen op een hoger niveau moest brengen. Ik denk dat ik daarin geslaagd ben, want na Nieuwjaar verloren onze beloften nog slechts één keer. En dat ondanks het feit dat we bijna een gans seizoen drie speelsters moesten missen met blessures. Kortom, een

vrouwenploeg trainen is me enorm meegevalen. Het verschil met de mannen is dan weer dat je de groeps sfeer er moet inhouden tijdens de training, want nadien zijn ze dadelijk weg. Bij de mannen kan je tussen pot en pint nog napraten. Bij de vrouwen moet je zorgen dat jouw trainingen in orde zijn, want dan vinden ze het de moeite waard om te komen trainen.” Ook Wim De Proft moet toegeven dat zijn kern in het voorbije seizoen nogal veel bestond uit Hongaarse speelsters. “De eerste play-offmatch eindigde op 29-28 in ons voordeel en 26 doelpunten kwamen van de Hongaarsen. Natuurlijk zorgen zij voor een meerwaarde en een voorbeeld voor de jongeren, maar tegelijkertijd zetten ze misschien wel een rem op de doorbraak van een aantal talentvolle jongeren. Dat zal volgend seizoen moeten blijken, want naast Anett Szilagyi en Sandra Rugynyte spelen we dan met Belgische speelsters. Misschien zijn we dan iets zwakker dan dit seizoen. Ook bij Hasselt worden enkele wijzigingen verwacht en kunnen Rhino, Sint-Truiden en Visé zich versterken, zodat het allicht een nog boeiender competitie wordt dan de voorbije editie. Maar ook dan willen we volgend seizoen een prijs pakken. En de Europese matches zijn een bekroning voor het harde werk van de speelsters dit jaar,” blikt Wim De Proft al vooruit.

Marcel Coppens

Regio Vlaams-Brabant

Ex-atleet en ex-handbalinternational Paul De Preter kampioen met Leuven Dames

“Ik sta altijd verbaasd over het gebrek aan fysiek bij sommige ploegen”

In een leeg Heizelstadion moest hij in het hoogspringen kampen met Bruno Brokken en Guy Moreau om een plaats te veroveren op de Olympische Spelen 1976 in Montreal en hij haalde het net niet. Zijn twee concurrenten gingen wél naar Canada, maar gingen roemloos ten onder. Paul De Preter uit Putte-Mechelen treurde er niet om. “Ik kon daar toch niks gaan doen,” klinkt het eerlijk. Want tussen al die atletiekesbattementen door versierde Paul ook een tachtigtal selecties voor de nationale handbalploeg en daar is de vader van Tuur De Preter (tot vorig jaar bij Tongeren en de nationale ploeg actief) ook best trots om. De handbalmicrobe liet hem eigenlijk nooit meer los. Een merkwaardig man met soms uitgesproken meningen, die niet altijd overeenkomen met hetgeen sommigen graag horen. Om over na te denken.

34

Je werd dit jaar zowaar kampioen als coach van de vrouwenploeg van Leuven. Hoe kwam je daar terecht?

Paul de Preter: “Dat is de schuld van mijn dochter. Ze vonden daar niemand om die job te doen en als je eigen dochter dat dan lief komt vragen, kan je natuurlijk niet weigeren, hé! Het is eigenlijk al het tweede jaar op rij dat wij stijgen. Geen slecht ploegje, al zeg ik het zelf. Ze werd gevormd uit een afgescheurde tak van Atomix Haacht, aangevuld met een aantal speelsters van Achel-Hamont, die in het Leuvense bleven hangen na hun studies, plus eentje van Sint-Truiden en een speelster van Hasselt.”

Had je voordien al training gegeven

aan vrouwen?

“Ik heb voordien altijd jeugd ploegen getraind. Maar die vrouwenploeg van Leuven bezat geen truitjes, geen trainingszaal, geen coach... Er was geen enkele speelster bij uit eerste klasse. Wel meisjes die in tweede klasse gespeeld hadden of bankzitters waren in eerste. De meesten werkten na hun studies in het Brusselse of het Leuvense.”

Hoe hoog kunnen zij het schoppen?

“Het is nooit de bedoeling geweest om in eerste klasse te geraken en dat zal ook volgend seizoen zeker niet gebeuren. We zullen al heel wat moeite moeten doen om ons in tweede nationale te handhaven. Twee jaar op rij gestegen, betekent meteen weer hard werken in

tweede. Plus dat we geen grote ambities mogen koesteren, want minstens drie spelers zijn in verwachting. Ook dat gebeurt na het beëindigen van de studies... Maar het positieve aan de ganse groep is, dat ze graag komen trainen. Het moet allemaal niet zo noodzakelijk, maar het is een leuke, ontspannende sport die ze dan weer zo goed mogelijk willen beoefenen.”

Het Leuvense handbal zit blijkbaar in de lift...

“Het is nog maar een beginnende club en er zijn zeker een aantal accommodatieproblemen. In Hasselt heb je misschien wel zestien sporthallen, in Leuven zijn er dat drie. Een ramp is dat in Leuven. Wij kunnen dus niet eens trainen in Leuven, ook al draagt de club de naam van de stad. Wij trainen drie keer op één derde van een terrein: één keer in Rotseelaar, één keer in Wijgmaal, waar we ook onze thuismatchen spelen. Doordat we op één derde van het terrein moeten trainen, kunnen we nooit een verre pass of een fast break goed inoefenen.”

“Wij kunnen nooit een tegenaanval trainen omdat we slechts 1/3 van het terrein krijgen”

Train je eigenlijk liever vrouwen dan jeugd?

“Nee. Eigenlijk train ik liever de jeugd. Je ziet die jongeren vooruitgaan. Dat is plezant. Je moet ook zorgen dat ze op de juiste plaats spelen, want ik merk toch dikwijls twee fouten op bij jeugd ploegen. Dat de jongens op een verkeerde plaats in het team staan en dat de trainers van die beginnende ploegjes spelen om te winnen, in plaats van ze vooruitgang te laten maken. Bij de seniores moet je minder werken aan het technische, maar kan je de ploeg laten spelen volgens een bepaald patroon en vooral moet je zorgen dat ze over voldoende conditie beschikt. Ik was ontgoocheld over de conditie bij de meeste ploegen in de Liga. Velen konden niet langer dan dertig minuten spelen aan. Is dat nu zo moeilijk om de conditie te trainen, zodat ze vijfenveertig minuten mee kunnen? Daar komt bij dat er in de Liga natuurlijk geen twaalf basisspelers voorhanden zijn, maar amper zeven of acht. In onze reeks konden we

zelfs nog winnen als we slecht speelden, omdat we over een betere conditie beschikten en op het einde van de wedstrijd over onze tegenstanders liepen. Jammer, want bij hen zaten ook sterke spelers, die echter over geen conditie beschikten. In tweede klasse wordt het beslist moeilijker om een match te winnen, louter op conditie.”

Gaat het verder goed met een relatief nieuwe club als Leuven?

“Over de mentaliteit ben ik zeer tevreden: ze komen trainen, ze willen werken. Maar het probleem is dat er te weinig begeleiders zijn of zelfs mensen om de jeugd ploegen te vervoeren op verplaatsing. Gerrit Vertommen doet daar uitstekend werk en hij kan superveel spelers aanbrengen, maar ze moeten dan ook nog wel een goede begeleiding krijgen. Mensen die willen rijden, de zalen vastleggen, de schema's vastleggen en goede trainers vinden voor alle ploegen. De problemen van alle startende ploegen. Op die manier wordt zware arbeid niet steeds beloofd.”

Je zegt dat je in het handbal nog meer vrijwilligers zou moeten vinden, maar als directeur van de RvA in Hasselt weet je ook dat de overheid 234 bladzijden nodig heeft om uit te leggen wat een vrijwilliger allemaal moet doen om anderen toe te laten hun hobby te beoefenen...

“In de sfeer van gratis arbeid zoals in het handbal komen er heel weinig vrijwilligers in conflict met de bestaande wetgeving. Ook al weet je dat in sommige gevallen de bestaande begeleiding minder goed is, toch moet je soms blij zijn dat die mensen er zijn. Zij willen het ten slotte ook nog altijd maar doen. Vind ze maar! Binnen een federatie kunnen bepaalde mensen op limieten botsen bij hetgeen ze doen, maar ik maak me sterk dat het hier toch maar om een paar gevallen gaat.”

United Tongeren kondigde ook aan dat ze dagtrainingen gaat invoeren. Is dat de juiste weg voor de toekomst van onze sport?

“Zoals het er nu aan toeging, zat je met het handbal aan de grenzen van het amateurisme. Ik verwijs naar mijn zoon Tuur. Hij trainde vier keer per week 's avonds en dan had hij ook nog een fulltime job. Dat was niet meer te doen.”

36 Een halftime job en voor de rest handbaltrainingen, waarbij het werkverlet betaald wordt. De ideale oplossing?

“Ik wil toch even een waarschuwend vinger opsteken. Alle elementen van het semi-professionalisme moeten goed bekeken worden. Het gaat niet enkel om een bruto loon, maar ook om een arbeidsongevallenverzekering en RSZ bijdragen. Stel dat je op een bepaald moment zwaar geblesseerd geraakt of langdurig ziek wordt, waardoor je ook die andere halftime job niet meer kan uitoefenen, dan val je terug op een geplafonneerd inkomen. Als je je andere job wel nog kan uitoefenen, krijg je geen uitkering als je in die andere job meer dan 1498 bruto verdient. Met ziektekas en werkloosheidsuitkering (maximum ongeveer 1200) riskeer je bij wijze van spreken bijna in de armoede terecht te komen. Ik heb al genoeg erge zaken meegemaakt zoals het faillissement van Zonhoven volley. Dat waren drama's. Een aantal clubs die op de rand van het faillissement staan beginnen te verzuimen pensioenbijdrages te betalen en dat kan toch de bedoeling niet zijn.”

“Het kan niet de bedoeling zijn dat spelers in de armoede zouden terechtkomen”

Wordt er dan nu al hard genoeg getraind?

“Als atleet heb ik zelf ook altijd hard getraind: zeven tot twaalf uur per week naast een volle dagtaak. Met dat harde werken geraakte ik aan 2m18 in het hoogspringen, even een Belgisch record, maar niet lang. Ik kon die prestatie ook niet constant herhalen. Ik zat aan mijn maximum. En ik moest op mijn tippen staan om die hoogte nog eens te benaderen. Op de Olympische Spelen kon ik toen niks gaan doen. Mijn doelstelling was om een bepaald niveau te halen. Daar geraakte ik ook met hard werken, maar ik kon gewoon niet meer hoger. Vergeet ook niet dat wij in een periode zaten dat het normaal was dat je een medaille haalde zoals Roelants, Puttemans, Van Damme of Lismont. Als je daar niet mee naar huis kwam, behoorde je maar tot de tweede categorie... Ik botste niet alleen op mijn eigen limieten, maar ook op de doping. Er waren atleten bij die armen hadden, zo dik als mijn billen. Niet normaal.”

Toch behoorde je in die tijd ook tot de betere spelers van België in het handbal...

“Ja, de combinatie met werken en atletiek was eigenlijk niet mogelijk, maar ik heb nog tegen vedetten als Sus Weyn en Dirk Verhofstadt gespeeld. Ook nog op buitenkoertjes zoals in Seraing of Flémalle. Ik was eigenlijk een hele wisselvallige speler als linkerhoek en opbouwer. Er waren dagen dat alles lukte, maar er waren er ook andere. Mijn beste herinnering bewaar ik aan een wedstrijd in Lebbeke, waarin ik alleen in de tweede helft vijf doelpunten scoorde tegen de vice-wereldkampioenen uit de DDR. Omdat we in een Olympische kwalificatiepoule met West-Duitsland en de DDR zaten en die twee ploegen telkens van ons wonnen, was het doelsaldo bepalend om te weten wie er naar de Olympische Spelen mocht. En omdat de DDR door o.a. mijn vijf goals aan een lager doelpuntensaldo kwam, moesten zij thuis blijven. Ik speelde alles bij mekaar toch een 80-tal wedstrijden met de nationale ploeg.”

Is jouw zoon Tuur toch niet te vroeg gestopt met handballen?

“Ik vind dus dat er in Hasselt, in Tongeren en bij Sasja ontzettend hard getraind wordt. De spelers zijn er dikwijls fysiek sterker dan een aantal profspelers. Natuurlijk is Tuur te vroeg gestopt, maar ik sta volledig achter zijn beslissing. Hij was al iemand die veel training nodig had om op een goed niveau te kunnen spelen,

want hij borrelde nu ook weer niet over van talent. Maar dat maakte wel dat hij op het einde van het seizoen op zijn tandvlees speelde. Op het einde van zijn Latijn. Dat was niet vol te houden en niet te combineren met zijn werk. En dan schrokken ze er nog van dat een aantal spelers afhaakten voor de nationale ploeg. Want geef toe: we spelen daar al jaren niet meer met de beste spelers uit ons land. Maar ik heb wel begrip voor die jongens hun standpunt.”

“Ik vind niet dat de Limburgse ploegen goed bezig zijn”

Waar ligt dan de oplossing voor een beter handbal in de toekomst?

“Ik denk dat die zal moeten komen vanuit een betere jeugdopleiding. Misschien moeten we wel overwegen om een tweede school in ons land te hebben – in Antwerpen of Mechelen bijvoorbeeld – waar de leerlingen naast de gebruikelijke lessen ook nog een zestal uren handbal krijgen, plus zes uren training in hun club. Want ik vind eigenlijk dat de Limburgse clubs niet goed bezig zijn om alle talenten uit de topsportschool naar zich toe te halen. Dat verzwakt de handbalsport in de rest van het land en dat is niet goed.” **Marcel Coppens**

37

Tongeren gaat volgend jaar ook overdag trainen.

HVH van de VHV

Hans Van Haute, architect van de VHV-administratie

Op donderdag 13 juni 1991 overleed Hans Van Haute. Hij was pas 37 en verloor de strijd tegen wat men noemt 'een slepende ziekte'. Hans Van Haute was de eerste administratieve kracht van de in 1976 opgerichte VHV. Zijn verdiensten voor de ontwikkeling van ons handbal in het algemeen en de VHV in het bijzonder zijn enorm, zeg maar ondergewaardeerd. Naar aanleiding van de 20ste verjaardag van zijn overlijden zetten we zijn verdiensten graag in de kijker aan de hand van enkele getuigenissen.

Hans Van Haute (links) met zijn toenmalige Waalse collega Stéphane Albessard.

In 1977 kampte de jonge, pas opgerichte VHV met knap wat kinderziektes. Vooral de erfenis uit het verleden -lees: de Belgische Handbalbond (BHB)- zorgde voor een serieuze chaos in de administratie van de VHV. Zo bleken de moeizaam overgedragen licenties onbetrouwbaar. Dubbele aansluitingen, verwarring over transfers, onduidelijke ontslagen, ... en dan waren er nog de compleet chaotische competitiekalenders die om de haverklap overhoop

werden gegooid. Kafka in handballand. De toenmalige secretaris-generaal Norbert De Jongh schreeuwde om hulp en vroeg het kersverse bondsbestuur zo vlug als mogelijk een bekwame administratieve medewerker aan te stellen. 'Eind juni 1977 werd de heer Hans Van Haute aangeworven na de nodige selectieproeven te hebben ondergaan,' communiceerde Norbert De Jongh in zijn officieel verslag.

Entree

Hans Van Haute maakte in 1977 zijn entree op het VHV-secretariaat, ondergebracht in een opgefrist pand aan de Noordlaan in Dendermonde. Voor hem was het een nieuwe uitdaging, maar geen stap in het onbekende. Hans was immers al enkele jaren vertrouwd met handbal als speler van het toenmalige SK Grembergse, een team uit de Oost-Vlaamse provinciale competitie.

'Hans werd al op zeer jonge leeftijd lid van Grembergse Sportkring,' bevestigt Tom Van Haute, de broer van Hans, 'die club was op dat moment op sterven na dood maar dankzij de gedrevenheid van Hans voor handbal heeft hij Grembergse terug op de kaart gezet. Ook zijn aangeboren feeling voor internationale contacten zijn een zegen geweest voor de club. Onder zijn impuls werden vriendschapsbanden aangeknoopt met ploegen uit Kopenhagen en Berlijn, een uitwisseling die tot vorig jaar nog steeds bestond.'

'Hans was een snelle vleugelspeler, technisch zeer begaafd, maar hij heeft ook centraal als spelverdeler gespeeld,' vertelt Lieve De Keersmaecker, ruim 13 jaar de partner van Hans Van Haute en moeder van zijn 28-jarige zoon Bob ('...hij lijkt als twee druppels water op Hans...'). 'Ik heb Hans trouwens leren kennen via het handbal. Ik was toen als kinesiste verbonden aan SK Grembergse en Hans had in een wedstrijd een knieblesure opgelopen. Na een operatie heb ik zijn revalidatie verzorgd. Hans is dan nog enkele jaren blijven spelen, wel constant met een zeer gevoelige knie, tot hij door de VHV werd aangeworven. Toen heeft hij zelf beslist dat zijn nieuwe job onverenigbaar was met handballen. Ach, het was wel met spijt in het hart dat hij is gestopt. Hans speelde graag handbal, handbal zat hem in het bloed...'

Perfectionist

Hans Van Haute begon geduldig het administratieve kluwen dat hij van de vroegere BHB had geërfd te ontwarren. Een eerste pluim op zijn hoed was de uitgave van *Handbal 7* dat wettelijk in de bus viel bij clubs en comitéleden, en dat voor orde en regelmaat zorgde in een voorheen chaotisch georganiseerde handbalwereld. Het begin van een lange reeks administratieve hervormingen en verbeteringen, zaken die we nu als vanzelfsprekend ervaren. 'Hans was aanvankelijk laborant bij een firma in Dendermonde,' weet Lieve De Keersmaecker,

'maar toen hij naar de VHV overstapte is hij zich volledig beginnen focussen op zijn nieuwe job. Hij ging cursussen volgen, eerst voor sportfunctionaris, later voor telematica. Want hij was enorm geïnteresseerd in de mogelijkheden van de computer. En hij introduceerde de computer ook op de VHV. Inderdaad, hij heeft de administratie gestalte gegeven...'

Lea Ooms, die als jonge administratieve bediende Hans Van Haute kwam vervoegen op het VHV-secretariaat dat intussen naar de Kattenberg in Borgerhout was verhuisd, bevestigt die stelling. 'Hans heeft inderdaad de moderne informatica geïntroduceerd. Onder zijn leiding werd de eerste pc in gebruik genomen. Alle ledenadministratie moest toen manueel worden ingevoerd. Dat was een serieus werk, maar dankzij het perfectionisme van Hans lukte dat en was je zelf ook bereid tot net iets meer. Hans was er dag en nacht mee bezig, hij probeerde allerlei dingen uit en zelden was hij tevreden over zijn eigen werk. Ja, eigenlijk maakte hij van zijn hobby zijn dagelijkse job, dat klopt...'

Lea Ooms werkte ruim tien jaar samen met Hans en bevestigt dat die samenwerking aanvankelijk niet bepaald harmonisch verliep. 'Nee, Hans was een zeer introvert iemand, je had er niet meteen contact mee. Maar dat kan ook aan mezelf liggen,' voegt Lea er meteen aan toe, 'De stemming op het secretariaat sloeg echter onmiddellijk om als zijn echtgenote Lieve langskwam. Zij was een gezellige, goedlachse dame die er meteen de sfeer in bracht. En dan bloeide Hans ook helemaal open...'

C-WK 1982

Norbert De Jongh werd al snel als secretaris-generaal opgevolgd door Piet Moons. Het begin van een geslaagde coproductie met Hans Van Haute.

'Aanvankelijk verliep de samenwerking nogal stroef als gevolg van onze verschillende karakters,' herinnert zich Piet Moons, directeur marketing van het BOIC.

'Hans was eerder introvert, hij communiceerde niet erg makkelijk. Maar ik had vlug door dat als hij iets bestelde, of iets uitvoerde, dat telkens zeer correct was. Daardoor ben ik hem erg beginnen te waarderen. De VHV is een van de eerste sportfederaties die zich splitste in een Nederlandstalige en Francofone vleugel, volgens het sportdecreet van de Vlaamse Ge-

meenschap. Vóór mij hadden Norbert De Jongh en vooral Hans Van Haute schitterend voorbereidend werk geleverd. Hans was als geen ander op de hoogte van de decreten, van de te volgen procedures om naar de handbalwereld toe alles administratief correct in te vullen. Inderdaad, Hans heeft baanbrekend werk verricht. Meer zelfs, ik noem hem de bouwheer van de Vlaamse Handbalvereniging. Hans was de man die exact wist welke mogelijkheden er waren, en ons dan confronteerde met de vraag: hoe gaan we dat nu concreet invullen? Hoe gaan we dat nu op lange termijn plannen zodanig dat het ook functioneert? Daarin was Hans zeer plichtsbewust, hij ging voor een duurzame oplossing. Het opvolgen van al die beslissingen was zijn winkel. En met succes. Hij werkte daar fulltime aan, op een zeer professionele manier. Hij beschouwde dat ook als iets van hem. Terecht...'

Vijf jaar na de geboorte van de VHV begon de tandem Piet Moons - Hans Van Haute te dromen van iets groots: een topevenement in eigen land. Als dat geen uitdaging was...

Piet Moons: 'Toen ik secretaris-generaal van de VHV werd zaten we opgezadeld met de problematiek tussen Walen en Vlamingen. De samenwerking met onze Francofone handbalvrienden verliep niet echt harmonisch, om het zacht uit te drukken. Het functioneren van de Belgische Handbalbond kon beter. En ik weet niet meer precies wie nu juist met het idee kwam aandraven, maar het initiatief voor een groot evenement in eigen land is alleszins ontstaan uit die vele gesprekken tussen Hans en mezelf. Zo van: zouden we niet een C-WK in België organiseren? Dat zou de handbalgemeenschappen misschien toch nader tot elkaar brengen? En dan waren we vertrokken hé. Hans heeft dat hele C-WK eigenlijk gedragen, ik bedoel administratief uiteraard. Hij was de draaischijf van de hele organisatie. Want naar de IHF toe moest het plaatje kloppen. Afspraken met de ploegen, met de scheidsrechters, met de IHF... Hans wist er wel raad mee. De Fransman Nelson Pailliu was toen vertegenwoordiger van de IHF, en na enkele dagen zegde die tegen Hans: *Tout baigne dans l'huile...*' En inderdaad, dankzij de voorbereiding en de inzet van Hans en zijn team liep alles organisatorisch gesmeerd. Hans was de toeverlaat van iedereen. Van het ogenblik dat men iets niet wist bracht Hans de oplossing...'

Ondergetekende herinnert zich nog leven-

dig hoe uitbundig Hans Van Haute iedereen verwelkomde in het Antwerpse Crest Hotel (*thans Crown Plaza Antwerp*). België had zich net gekwalificeerd voor de finale tegen Bulgarije, de promotie naar de mondiale B-groep was een feit. De spelers sijpelden zegevierend de lobby binnen, bondstrainer Eddy De Smedt werd door Hans Van Haute verwelkomd met een denderende *'Zo ne goeie hebben wij nog niet gehad...'* Een emotioneel moment van iemand die zich zelden bloot gaf, maar die zichtbaar genoot van het succes waarvoor hij achter de schermen mee verantwoordelijk was.

'Dat C-WK heeft Hans op de een of andere manier op een hoger niveau getild,' weet Piet Moons, 'door die internationale aanwezigheid van scheidsrechters, IHF-mensen, spelers, trainers, perslui, noem maar op, heeft Hans zich in de etalage gezet. Hij is bij wijze van spreken internationaal doorgebroken. Hij kreeg enorm veel waardering uit heel Europa. Hij begreep ook als geen ander dat de VHV door dat succesrijke C-WK een fundament had om internationaal verder op te bouwen. Vandaar ook zijn Europese interesse...'

Europese gedachte

Een heus stokpaardje van Hans Van Haute was relatiepolitiek. Hij zocht en vond toenadering met Bloso, met het BOIC, met de IHF, maar ook met sponsors en bevriende handbalfederaties. In die mate dat de intussen tot secretaris-generaal gepromoveerde Hans Van Haute groot belang ging hechten aan buitenlandse congressen en colloquia. In 1987 haalde hij het Congres van de West-Europese Handbalfedera-

ties naar Antwerpen. Met onder meer de stijlvolle ontvangst op het Provinciehuis die op de congressisten indruk maakte. Hans kreeg achteraf felicitaties van alle deelnemers en van de IHF. 'Voor velen was dit misschien een gok, maar wij waren er van overtuigd dat we de organisatie aankonden en dat het voor het Belgische handbal een goede zaak zou zijn qua naambekendheid en reputatie,' verklaarde Hans Van Haute destijds aan ondergetekende in *De Morgen*, 'Het is de bevestiging van de door ons gevoerde politiek: aanwezig zijn op het internationale toneel en ons als federatie profileren tegenover de buitenwereld...'

De ervaring van het onovertroffen C-WK '82 heeft Hans Van Haute ongetwijfeld geïnspireerd voor de latere organisatie van de European Trophy (*'De levensverzekering van de nationale ploeg,' dixit Hans*) en het *Beneluxis-tornooi* voor de jeugd. Hans Van Haute creëerde ook het 'Vlaams Handbal Vervolmakings Centrum', zeg maar de voorloper van onze huidige Topsportschool.

Een laatste pluim die hij persoonlijk op zijn hoed mocht steken was de kwalificatie van België voor het B-WK '92 in Oostenrijk. Die kwam er pas na een indrukwekkende en spraakmakende tussenkomst van secretaris-generaal Hans Van Haute tijdens het IHF-congres op Madeira. 'Ik heb Hans naar Madeira vergezeld,' vertelt Lieve De Keersmaecker, 'en ik herinner me dat hij daar enorm werd geapprecieerd door de andere delegaties omwille van zijn deskundigheid en zijn tussenkomsten. *Le Petit Belge*, noemden ze hem daar...'

Om voor de Belgen een plaats vrij te maken in Oostenrijk moest de ééngemaakte Duitse ploeg naar de A-groep verhuizen, een wisseltruc die dankzij een motie van Hans wonderwel lukte. *'Der kleine Belgier hat es wieder geleistet,'* reageerde de Zwitserse delegatie bewonderend.

Helaas heeft Hans niet kunnen genieten van zijn stunt. In 1989 al werd hij ziek, maar na diverse behandelingen vocht hij nog enkele jaren moedig terug. 'Hans wist perfect wat er aan de hand was,' herinnert Lieve De Keersmaecker zich, 'In 1990, als ik me niet vergis, moest hij voor een lange behandeling, in complete afzondering, naar het UZ Leuven. Dat was de periode van de Golfoorlog, waar iedereen toen de mond vol van had. 'Iedereen zijn eigen oorlog,' hoor ik hem nog zeggen... En hij is van Leuven teruggekomen wanneer de Golfoorlog voorbij was.'

Helaas zijn oorlog niet...

Epiloog

Eerst zette Hans Van Haute nog mee het prestigieuze 'Plan 2000' op de rails, daarna bleef zijn stoel op het VHV-secretariaat onbezet.

'Hij is eerst een lange periode afwezig geweest, noodgedwongen omdat hij uiteindelijk doodziek werd. En in die periode hebben we zijn administratieve competentie al enorm gemist,' blik Lea Ooms terug. 'Ondanks het feit dat we wisten dat het fataal zou aflopen kwam zijn overlijden toch als een donderslag bij heldere hemel. Hoe ik twintig jaar later aan hem terugdenk? Zeker als een bekwame chef die altijd en onvoorwaardelijk achter zijn medewerkers stond. Maar ik heb het ook als bijzonder jammer, zeg maar onrechtvaardig ervaren dat Hans gedurende jaren de VHV-administratie heeft doen draaien zonder te worden gewaardeerd. Ik vond zelfs dat hij lange tijd involgende werd verloond voor de enorme inzet die hij leverde. Want hij heeft eerst jarenlang als administratieve medewerker het secretariaat recht gehouden vooraleer men hem eindelijk bevorderd heeft tot secretaris-generaal. Helaas veel te laat ...'

Cois Van Aelst

IOAPA...

In 1985 was Hans Van Haute uitgenodigd om in Olympia (Griekenland) de Internationale Olympische Academie (IOA) te volgen samen met nog enkele andere Belgische deelnemers. Tijdens die sessie heeft hij een vereniging van alumni van de academie opgericht, de International Olympic Academy Participants Association, kortweg IOAPA (www.ioapa.org). Intussen is die vereniging uitgegroeid tot ruim 600 leden uit 98 landen en werd ze erkend door het IOC. Om de twee jaar wordt in Olympia een bijeenkomst gehouden. In de schoot van de IOAPA werd later het Hans Van Haute Fund opgericht. Bovendien staat in Olympia een boom -de Hans Van Haute Tree- ter ere van de betreurde stichter. [bij de bijdrage over Hans Van Haute](#)

Objectief 2016: 80% van de dameswedstrijden geleid door vrouwelijke scheidsrechters

De scheidsrechterswereld heeft grootse plannen. Chef-Scheidsrechter François Mulleners lanceerde het objectief om binnen vijf jaar te proberen 80% van de dameswedstrijden te laten fluiten door vrouwelijke scheidsrechters. Voorwaar een ambitieuze doelstelling, maar wel één waarvoor hij veel appreciatie krijgt vanuit diverse hoeken. En dat het menens is bewees het scheidsrechterscomité met de aanduiding van damesduo's voor alle meisjesjeugd-finales, zowel op VHV als op BHB vlak. Maaike Bogaert en Lynn De Moor, Nieke en Lies Van Mele, Jolien Haazen en Rilke Janssens, en het LFH duo Majorie Claesen-Marine Dolce konden overigens rekenen op uitstekende kritieken na afloop van hun wedstrijden. Met deze ambitie schrijft de scheidsrechterswereld zich in op de lijn die ook de EHF consequent begint te bewandelen. Voor de play-off wedstrijden tussen landenteams bij de dames werden

enkel vrouwelijke scheidsrechters aangeduid, en ook een heel aantal vrouwelijke waarnemers. François Mulleners: 'Het werk van Willy Van Croonenborgh en zijn groep met de jonge scheidsrechters is uitstekend, en werpt reeds vruchten af. Er waait een frisse wind door de werking, en we willen die doortrekken naar de dames. Natuurlijk zullen we ook de hulp nodig hebben van de clubs. We hopen dat zij ook hun steentje zullen bijdragen aan het motiveren van meisjes om de opleiding jeugdscheidsrechter te volgen. We zullen een specifieke verantwoordelijke aanduiden binnen het scheidsrechterscomité voor dit project, en op termijn willen we ook een aantal vrouwelijke waarnemers en begeleiders inschakelen. Wie interesse heeft zal bij ons met open armen ontvangen worden en ken rekenen op een degelijke vorming.'

42

Nieke en Lies Van Mele.

Opnieuw Gordelen!

4 SEPTEMBER
2011

de gordel®
de Bloso klassieker

Hét fiets- en wandelfeest
in de Vlaamse rand
rond Brussel.

02 380 44 44
www.de-gordel.be

COPRODUCTIE

IN SAMENWERKING MET

één

Nieuwsblad.be

lotto

Van de gameroom naar de ballroom

Join the club!

www.handbal.be

Vind een
handbalclub
in jouw buurt op
www.handbal.be

Pick your team

Jonas

10j
"Bijna Jarig ..."
17-34

Tim

12j
"sebiet filmpke
doen"
18-34

Loes

13j
♥ heeft een
relatie met Pieter
19-34

Lotte

12j
"Op zoek naar
echte vrienden"
19-34

HANDBAL
LIVIAADUIT

Effe tijd voor de echte teamspelers!

Heb je even genoeg van het kleine schermnjie? Haast je dan van de Gameroom naar de Ballroom! Leef je uit op het handbalveld, ontdek naast de virtuele ook de echte teamspelers, probeer eens enkele vlotte moves uit en je wilt met je vrienden gegarandeerd een pak wedstrijden. Ben je groot of klein, snel of stadig, handig of sterk, vinnig, lenig of grappig, join de club, want op het handbalveld vindt iedereen snel zijn beste positie: iedereen loopt, springt, shot, scoort, verdedigt, lacht en maakt vrienden voor het leven.

Zeker proberen, en... als je terug voor het schermnjie zit, vergeet dan niet je mooiste goals met je virtuele vrienden te delen: uploaden die hand!

Een initiatief van:

